

கண்ணகியின் கதை

கலைமாமணி கவி காமு ஷெரீப்

கண்ணகியின் கனவு!

இலக்கியக் கட்டுரைகள்

படைப்பு

கலைமாமணி கவி காமுஷோப்

வெளியீடு

அபிராமி நிலையம்

307, லிங்கிச் செட்டி தெரு,

சென்னை-600 001.

முதற் பதிப்பு—டிசம்பர்-1985

பக்கம் 72

பேப்பர் ஒயிட்பிரிண்ட்

அளவு $12\frac{1}{2} \times 18\frac{3}{4}$ CM

894'8114
காணொ

விலை. ரூ. 5-00

நவஜோதி அச்சகம்,

8, முக்தாருன்னிசா பேகம் தெரு,

எல்லிஸ் சாலை,

சென்னை-600 002.

திருநெல்வேலி தென் இந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்
பதிப்புக் கழகத்தில் பொது மேலாளர் திரு. இரா. முத்துக்
குமாரசாமி M. A. அவர்களின்

அணிந்துரை

தமிழிலக்கியம் என்பது ஆழ்ந்தகன்ற பெரிய கடல். அதன்
ஆழத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் இலக்கிய நன்முத்துகளை
மூச்சுப்பிடித்து மூழ்கி நமக்கு எடுத்துத் தந்துள்ளவர் பெரியவர்,
பெருமதிப்புக்குரியவர் நம் கவிஞர் உயர்திரு கர.மு. ஷேரீப்
அவர்கள்.

சிந்தையைள்ளும் சிலப்பதிகாரம் தமிழ் மக்களால் புறக்
கணிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு நிலை. பொழுது போக்காக மாபாரத
ராமாயணக் கதைகளில் மட்டுமே தமிழர்கள் மனதைப் பறி
கொடுத்திருந்த சூழல். அந்நிலையில் செந்தமிழின் சிறப்பைப்
பறைசாற்றும் சிலம்பின் பெருமையை மக்களுக்கு எடுத்து
விளக்கப் பல்வேறு கட்டுரைகளைக் கவிஞர் பெருமகன்
இலக்கிய, அரசியல் ஏடுகளில் தீட்டி வந்தார்.

சிலம்பிடம் மட்டும் அவர் சிந்தையைப் பறிகொடுத்தார்
என்பதில்லை. தங்க இலக்கியமாம் சங்கப் பாடல்களையும்
எளிய கட்டுரைகள் வாயிலாக விளக்கினார். அகம், புறம்,
கலித் தொகை முதலிய எட்டுத் தொகை நூல்களின் ஏற்றமும்
இவரால் மக்களுக்குப் பறைசாற்றப் பெற்றன.

இவையணைத்திற்கும் மேலாக இவரைச் சமயப் பொறை
மிக்க சான்றோர் என எடுத்து காட்டுவது ஆழ்வார் பாசுரத்தின்
பக்திச் சுவையை விளக்கும் கட்டுரையாகும். ஞான விளக்கை
ஏற்றி, எலும்புருக, நெஞ்சுருக, வழிபட்டால்தான். கடவுளைக்

காண முடியும் என்ற கருத்தை எச்சமயத்தார்க்கும் ஏற்ற வகையில் மிகத்தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பல்வேறு அரசியல் பணிகளுக்கிடையே இலக்கியப் பணியையும் விடாது செய்துள்ள கவிஞர் பெருமகனின் தொண்டு போற்றிப் பாராட்டுதற்குரியது.

இஸ்லாமிபத் தமிழ் இலக்கியத்தின் கரைகண்ட கவிஞர் பெருமகனார் தமிழ் இலக்கியம் முழுவதையுமே கற்றுணர்ந்தவர் என்பதை இந்நூல் எடுத்துக் காட்டும்.

தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகிய சீறாவிற்கு இனிய உரை காணும் பெரும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள கவிஞர் பெருமகனார் இத்தகைய இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் தொடர்ந்து எழுதி வந்தால் தமிழ்த்தாய்க்கு இவர் செய்யும் பெருந்த தொண்டாக அமையும்.

இனிய, எளிய, படிப்பதற்குச் சுவையிருக்கும் வகையில் பல்துறைக் கட்டுரைகளைப் படைத்துள்ள கவிஞர் பெருமகனாரின் இலக்கியத் தொண்டு நீடினிது ஒங்குக.

இரா. முத்துக்குமாரசாமி

ஆக்கியோரன் உரை

நான் முதன் முதலில் எழுதத் தொடங்கியது கதை, கட்டுரைகள் அல்ல, கவிதைகளே. இவைகளையும் சஞ்சிகைகளில் அல்ல. நண்பர்களின் திருமணங்கள், தலைவர்களின் வரவேற்புகள் ஆகியவற்றின் வாழ்த்துக்களாகவும் வரவேற்புமாகவே அமைந்தன.

என்னைக் கதைகள் கட்டுரைகள் படைக்குமாறும், அவைகளைச் சஞ்சிகைகட்கு அனுப்பி வெளியிட்டு நுகர்வாளர்களை மகிழ்வித்து மகிழுமாறும் வலியுறுத்தியவர் ‘‘மேதாவி’’ எனும் புனைப்பெயர் பூண்டு திகழும் திரு. கோ. த. சண்முக சுந்தரம் அவர்களே!

நான் கதை கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கிய காலம் 1937 ஆகலாம். கவிதைப் படைப்புக்கள் 1933லிருந்து. அச்சகலை (1937) வெளிவந்து கொண்டிருந்த திங்கள், திங்கள் இரு முறை, கிழமை ஏடுகள் எனைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை விரும்பி வெளியிடுவதொப்ப எனது படைப்புக்களையும் வெளியிட்டு ஊக்குவித்தன.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை, அவற்றையும் கவிதைகளாகவே படித்து வருவதில் எனக்கிருந்த ஆர்வம், இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் வரைந்திட தூண்டிடலாயிற்று.

எழுதுவதில் கவிதைகளையே முதலில் கைக்கொண்டவன் என்பது போன்று, எனது எழுத்துக்களில் கவிதைகளே முதலில் நூல் வடிவம் பெற்றன. ஆம். 1946-ல் ஒளி எனும் தலைப்பினைக் கொண்ட எனது கவிதைநூல் வெளிவந்தது: பாரதி தாசனாரின் முதற்கவிதைத் தொகுப்பை தமது முன்னுரையின் மூலம் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்த ‘வ. ரா.’ (வ. ராமசாமி ஐயங்கார்) அவர்களே என்னுடைய ‘ஒளி’யையும் முன்னுரையின் மூலம் அறிமுகம் செய்தார். எனது சிறுகதைத் தொகுப்பு 1946 ல் முதன் முதலில் வெளிவந்து ‘காதலும் கடமையும்’ எனும் அந் நூலை இலக்

கிய மேதை சக்கரவர்த்தி நயினார் வெளியிட்டு பெருமைப் படுத்தினார்.

இதன் பின்னர் இன்றளவும் தொடர்ந்து எனது எழுத்துக்கள் பல நூற்களாக வெளி வந்துள்ளன. எழுதிக் கொண்டு யிருக்கிறேன்.

“கவிதை நாடகம்” ஒன்றைத் தவிர்த்து, மற்றெல்லா வகையான படைப்புக்களும் செய்துள்ளேன். நூற்களாகவும் வந்துள்ளன. வர வேண்டியவையும் நிறைய உள்ளன. ஆனால்—

இலக்கியக் கட்டுரைகளாக நிறையநான் எழுதி இருந்தும், அவைகள் நூல் வடிவம் பெற்றிடவில்லை. அக்குறையை இச் சிறு நூல் போக்குகின்றது. இதில்—

1945 முதல் 1957 வரை வரைந்த கட்டுரைகளில் 14 கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. திருவாளர் முத்துக் குமாரசாமி M. A. அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதொப்ப சிலப்பதிகாரமும், இதர சங்க இலக்கிய நூற்களும் இன்றளவிற்கு விளம்பரமாகிடாக் காலத்தே எழுதப் பெற்ற கட்டுரைகள் இவை. சிலப்பதிகாரத்தைப் பட்டி தொட்டிகளிலெல்லாம் பரப்புவதற்கென 1950 இயக்கம் காணப் பட்டதென்றால், அதற்கு நாலேந்தாண்டு கட்டு முன்னரே சிலப்பு பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளும் இதில் இடம் பெற்றிருக்கக் காலாலாம். இன்னும் எண்ணிறந்த கட்டுரைகள் உள. அவைகளும் நூல் வடிவங்கள் உற இறை அருளல் வேண்டும்.

இவற்றிலுள்ளதனைத்தும் எனது பழைய எழுத்துக்களே. அவற்றை மீண்டும் படிப்பதிலே எனக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி!

இதனை நூல் வடிவாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ள அபிராமி நிலையத்தினருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னுடைய பழைய எழுத்துக்களைப் படிக்கவிரும்புகின்ற இலக்கிய நுகர்வாளர்க்கும் நன்றி. தனது உயரிய பணிகளுக்கிடையே இதற்கொரு முன்னுரை தந்து என் பணி தொடர ஊக்குவித்துள்ள இலக்கியச் செம்மல் திரு. இரா. முத்துக்குமாரசாமி M. A. அவர்க்கும் நன்றி! அச்சகத் தாருக்குத்தான்.

கவி. காமுஷெரிப்

பதிப்புரை

தமிழகம் அறிந்த நல்ல கவிஞர், எழுத்தாளர், பேச்சாளர் கலைமாமணி கவி காழு ஷேரீப் அவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று.

இவர் எழுதாத துறை இல்லை. நாடகம், நவீனம், சிறு கதை, கவிதை, காவியம், பயணக் கட்டுரை, பழைய காப்பியங்கட்கு உரைஆக்கம், இவ்வாறாகப் பல படப் பயனுடைய நூற்களைப் படைத் தளித்துள்ள இவர் தமது எழுபத்திரண்டாம் வயதிலும் இன்னும் ஓய்வின்றி எழுதிக் கொண்டுள்ளவர்.

இவர் ஒரு முஸ்லிம் என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டிய ஒன்றல்ல. ஆனால், எல்லாச் சமயங்களையும் சமயத் தத்துவங்களையும் துணுகி ஆய்ந்தவர். காழ்ப்பற்றவர். இலக்கியம் என்றால் அது எச்சமயம் சார்ந்த தாயினும் படிப்பவர். அஃதெப்ப சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இன்றளவும் உள்ள இலக்கிய வகை அனைத்தையும் ஊன்றிப் படிப்பவர். அவை பற்றி எடுத்துரைக்கவும் வல்லவர்.

பழுத்த அரசியல் வாதி. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் மட்டுமின்றி, தமிழ்நாடு தனிமாநில மாவதற்கென நடந்த போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டவர், நடத்தியவர். தமிழ் ஆட்சி மொழி, பயிற்சிமொழி பற்றிய கிளர்ச்சிகளிலும் அவ்வாறாகவே கலந்து கொண்டவர். புதிய தமிழகம் அமையப் பாடுபட்டும் அதற்குரிய பலனில் பங்கு பெறாத இவர். தமிழ்த் தொண்டில் மன நிறைவு காண்பவர். இவரது இலக்கியக் கட்டுரைகளில் சிலவற்றைத் தொகுத்தொரு நூலாக்கிட எங்கட்கு அனுமதி தந்த இந்த மா கவிக்கு எங்களது மனம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். எங்கள் வெளியீடுகளை வாங்கி ஊக்குவிக்கின்ற நுகர்வாளர் கட்டும் அச்சிட்டு வழங்கிய நவஜோதி அச்சகத்தார்க்கும் நன்றி.

—அபிராமி நிலையத்தார்.

	பக்கம்
கண்ணகியின் கனவு !	... 9
தமிழகமும் தூது முறையும்	... 17
பக்தி வேண்டும்	... 20
களவின்பம்	... 24
சங்ககால வருணனை !	... 28
காதலும்—காவலும்	... 32
கம்பன் காட்டும் கதாபாத்திரம்	... 35
கதவம் திறமினோ !	... 39
இலக்கியத்தில் பொதுவுடமை !	... 43
கடவுளைக் காணும் வழி !	... 46
வள்ளுவரும் மாணாக்கனும்	... 48
இது கொள்ளப்படுமோ ?	... 53
ஒன்று சொன்னான்	
ஒன்பது கேட்டாள்!	... 57
இலக்கியம் வளர்ப்போம்!	... 60

கண்ணகியின் கனவு!

(சுமார் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் காவிரிப் பூம்பட்டினத் திலுள்ள வணிகர் தெரு, கோவலன் இல்லம். பிற்பகல் நேரம். கண்ணகி கவலையுடன் தன் அறையிலே படுத்திருக்கிறாள். பலமுறை அழைத்தும் கண்ணகி உணவு கொள்ள எழாததினால்—காரணம் புரியாது தெருப்புற வாயிலருகே அமர்ந்து சாலையில் நடப்போரை பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் சகி. கண்ணகியின் தோழி தேவந்தி, இல்லத்தினுள் பிரவேசிக்க, சகி எழுந்து மரியாதை செலுத்துகிறாள்.)

தேவந்தி :- சகி, கண்ணகி எங்கே?

சகி :- மனக்கவலை போலும்! அறையிலே படுத்திருக்கிறார்கள் அம்மா.

தேவந்தி :- (துடிப்புடன்) கவலைக்குக் காரணம்?

சகி :- அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை! பலமுறை கேட்டேன் பதில் இல்லை. பகல் உணவுகூடக் கொள்ளவில்லை.

தேவந்தி - ஒரு வேளை, மாதவி வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டதன் கணவனைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டு துக்கிக்கிறாளோ?

சகி :- அப்படியானால் இத்தனை நாட்களும் அந்த நினைப்பு அவர்களுக்கில்லாமலா இருந்திருக்கும்?

தேவந்தி :- அப்படியல்ல! இன்று அதிகமாக அந்த நினைவு தொல்லை தந்திருக்கும் என்று சொன்னேன்.

சகி :- அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையம்மா. ஏதோ புதிதாக ஒரு கவலை அவர்கள் மனதிலே புகுந்திருக்க

வேண்டும். ஒருவேளை நீங்கள் கேட்டால் உண்மையைக் கூறலாம்.

தேவந்தி :- ஆமாம், விலகு. நான் சென்று கேட்கிறேன். (வேகமாகக் கண்ணகி அறைக்குள் பிரவேசிக்கிறாள். கண்ணகி படுக்கையில் ஆழ்ந்த சிந்திப்பில் படுத்திருக்கிறாள். தேவந்தி கண்ணகி உடலைத் தொட்டு அசைத்து) கண்ணகி !

கண்ணகி :- (பதறி எழுந்துகொண்டே) யார்? தேவந்தியா! நான் பயந்தே போனேன். இப்படி சப்தமிடாமல் அறைக்குள் நுழைந்து !.....

தேவந்தி :- சப்தமிடாமல் நுழைந்தேனா? தன்னுணர்வற்றிருக்கும் உனக்கு நான் சப்தமிட்டுக் கொண்டு வந்தால்தான் எங்கேத் தெரியப் போகிறது?

கண்ணகி :- உண்மைதான் தேவந்தி. இருந்தாலும் இப்படி நீ திருடியைப் போன்று உள்ளே பிரவேசித்து என்னைத் தீண்டி இருக்க வேண்டாம் !

தேவந்தி :- திருடியா? பெண்ணினத்திற்கு இழுக்குண்டாக்கும் பேச்சு. திருடன் என்று சொல்.

கண்ணகி :- (சிரிப்பைப் பலவந்தமாக வரவழைத்துக் கொண்டே) பெண்ணினத்திற்கு நீ தரும் உயர்வை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன் தேவந்தி. ஆனால், ஆண்மகன் என் அறைக்குள் நுழைந்தான் என்று கூறச் சொல்கிறாயே; அதை எப்படி நான் கூறுவது?

தேவந்தி :- நெருப்பென்றால் வாய் வெந்து விடுவதில்லை. திருடி என்று கூறாதே; அது பெண்களுக்கு இழுக்கு. திருடனென்று சொல் என்று சொல்ல வந்தால், அன்னிய ஆடவனையா என் அறைக்குள் நுழைந்தானென்று சொல்லச் சொல்லுகிறாய்? என்று கேட்கிறாயே! ஆடவன் என்று சொன்னால் நாக்கு அழுகியாவிடும்? அல்லது.....

கண்ணகி :- நிறுத்து தேவந்தி. நாக்கு அழுகி விடாது என்பதற்காகத் தின்னக்கூடாததைத் தின்ன யாரும் துணிவதில்லை. அது இருக்கட்டும் தேவந்தி, எங்கே சில தினங்களாக உன்னைக் காணவே காணோம். அது என்ன குடலையில் வைத்திருக்கிறாய்? (குடலையைத் தொடப் போகிறாள்.)

தேவந்தி :- (சற்று விலகிக்கொண்டு) குடலையில் சாமிக்கு அர்ச்சித்த மலர்களும், நிவேதனம் செய்த பண்டங்களும் இருக்கின்றன. உன்னைப் பார்த்து நாட்களாகி விட்டனவே. பார்த்துவிட்டு, சாமியின் பிரசாதமும் வழங்கிவிட்டுப் போகலாமென்றே வந்தேன். (குடலையில் கைவிட்டு மலரும், பழமும் எடுத்துக் கண்ணகியிடம் நீட்டுகிறாள்.)

கண்ணகி :- (மறுத்து) வேண்டாம் குடலையிலேயே வைத்து விடு. எனக்கு மன நிம்மதியில்லை.

தேவந்தி :- சகி சொன்னாள். உன் மனம் நிம்மதி பெறட்டும் என எண்ணியே சாமிக்கு நிவேதித்த பிரசாதம் அளித்தேன். மறுக்காதே (மீண்டும் நீட்டி) இந்தா, பெற்றுக்கொள்!

கண்ணகி :- வேண்டாம் தேவந்தி. சேதித்த மனத்துடன் தெய்வம் தொழல் சிறப்புடைத் தாகாது. நான் சொல்வதைக் கேள்.

தேவந்தி :- கேட்பதென்ன? உன் கவலை முழுதும், கணவன் மாதவி வீட்டிலேயே தங்கி விட்டாரே என்பது தானே? ஒரு வார்த்தை—ஒரே ஒரு வார்த்தை உன் வாயால் சொல். இப்படியே நேராக மாதவி வீட்டிற்குச் சென்று அங்கிருக்கும் உன் கணவனைப் பிடித்திழுத்து வந்து உன் முன்னால் விட்டு விட்டுச் செல்கிறேனா இல்லையா பார்!

கண்ணகி :- நீ செய்வாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். உன் தெரியாததைச் சின்னவளாகத் தெருவில் நாம் விளை

யாடும் நாட்களிலேயே நான் பார்த்திருக்கிறேனே. அவர் வரவில்லையே என்பதற்காக நான் ஏங்கியதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால் தேவந்தி! உண்மையாக, சத்தியமாக அவர் இப்பொழுது இங்கு வராமலிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தெய்வத்தைத் தொழுகிறேன். வந்து விடுவாரோ என்று அஞ்சுவதிலேயே நான் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறேன்! அதுவே என் துக்கத்திற்குக் காரணம்! நான் உணவு கொள்ளாமலும் அதுவே காரணம்!

தேவந்தி:- ஏன் அப்படி? (சந்தேகமாகக் கண்ணகியைப் பார்க்கிறாள்)

கண்ணகி:- சந்தேகிக்காதே தேவந்தி. தவறுவது தமிழகத்துப் பெண்களின் சரித்திரத்திற்குப் புறம்பானது. என் தோழிதானே நீ! உன்னிடத்தில் என் மனத்தைத் திறந்து கூறுகிறேன்!

தேவந்தி:- வந்தாயா வழிக்கு! மனத்தில் உள்ளதை ஒளிக்காமல் சொல். மாற்றான் படைக்குள் புக வேண்டுமானாலும் முடியும். என் பால்ய சிநேகிதியான உனக்காகச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்.

கண்ணகி:- உன்னிடத்தில் நான் எந்த உதவியையும் எதிர் பார்க்கவில்லை தேவந்தி. 'ஓட்டமின்றி மனத்திலே சுழன்று கொண்டிருக்கும் எண்ணத்தை யாரிடத்திலாவாது சொன்னால்தானே மனப்பளு அகலும்? நீ என் உற்ற தோழி. உன்னிடத்தில் கூறுகிறேன். இப்படி என் பக்கத்திலே அமரு. (தேவந்தியின் கரத்தைப்பற்றித் தன் படுக்கை மீது அமர வைக்கிறாள்)

தேவந்தி - (கண்ணகியின் தலை உரோமத்தைக் கோதிக் கொண்டே) சொல்லு கண்ணகி. இளமையும், எழிலும் துள்ளும் தங்கப் பிழம்பாகிய உன்னை வீட்டிலே வைத்து விட்டு, 'அவர்' அப்படி மாதவி வீடே கதி என்று கிடந்தால், உள்ளம் உனக்குத் துடிக்காதா? நானாக மட்டுமிருந்தால் அவனை—அந்த மாதவியை.....

கண்ணகி:- வேண்டாம் தேவந்தி. கதையைக் கேள் நான்
இரவு ஒரு கனவு கண்டேன்...

தேவந்தி:- (தடுத்தது) கதையைக் கேளென்றாய்; கனவு என்
கிராய், இதில் எது நிசம்? கனவு கண்டதற்காகவா
இப்படிக்க கலங்கி விட்டாய்?

கண்ணகி:- இடையில் குறுக்கிடாமல் கேள் தேவந்தி. காலை
யில் கண்ட கனவு பலிக்குமென்பார்களில்லையா? நான்
காலையில் தான் கண்டேன் அந்தக் கனவை. என்
கணவர் என்னைத் தேடி என் வீட்டிற்கே வந்து
விட்டார். இருவருமாகப் பெரிய நகரமொன்றிற்குச்
சென்றோம். அந்நாட்டு மன்னன் என் கணவரைக்
கொன்று விட்டான். நான் அவனையும், அவன்
குடும்பத்தையும் கொன்று, அந்த நகரத்தையே தீயிட்டுக்
கொளுத்தி விட்டேன். இது கனவு. ஆனால், இது
பயங்கரமாக இல்லையா? என் கனவு பலித்து விட்டால்?
ஐயோ! நான் அறுதரலியாக வாழ்வதா? வேண்டாம்
இதைவிட அவர் இங்கே வந்து, இந்த அலங்கோலம்
நிகழ்வதைவிட அவர் சிரஞ்சீவியாக அவள் வீட்டிலே—
அவள் இன்பத்திலே சொக்கிக் கிடக்கட்டும். நான் அவர்
பெயரை—உருவை எண்ணி, மனக்கண் முன் நிறுத்தி,
அந்த இன்பத்திலேயே மற்றைய நாட்களை—என்
ஆயுளைக் கடத்தி விடுவேன்.

தேவந்தி :- (சிரித்து விட்டு) நல்ல பெண்ணடிப்பா நீ. ‘புலி
வருகிற தென்றாளாம் ஒருத்தி, பொட்டென உயிர்போய்
விட்டதாம் அவள் கணவனுக்கு!’ அப்படியல்லவா
இருக்கிறது நீ கூறுவது? கனவு கண்டாளாம்! அது
பலித்து விடுமே என்பதற்காக கணவனே வர வேண்டா
மென்று கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கப் போகி
றாளாம்! நான் கூட அன்று அரசன் மனைவியாய் ஆகி
விட்டதாகக் கனவு கண்டேன். ஆனால், இன்னும் அந்த
அசட்டுப் பிராமணனுக்குத் தான் மனைவியாக இருக்கி

றேன். உன் கணவராகிலும் ஊரிலேயே இருக்கிறார். என் ஆத்துக்காரரோ, எங்கெங்கோ தீர்த்த யாத்திரையும், க்ஷேத்திராடனமும் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இதற்காகவா கலங்குவது?

கண்ணகி :- நீ பரிசாசம் செய்வாய் என்பது எனக்கு முன்னமேயே தெரியும் தேவந்தி. தெரிந்தும் தான் சொன்னேன். உனக்கு இது அசட்டுத்தனமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் எனக்கு இது நிச்சயம் என்றே படுகிறது.

தேவந்தி :- நிச்சயம் தான்! அரண்டவன் கண்ணிற்கு இருளைப் பார்த்தால் கூட அது பேய் என்பது நிச்சயம் என்று தானே தோன்றும்? அது கிடக்கட்டும். நான் சொல்வதைக்கேள். நம்ம ஊர்க் கடற்கரைப் பகுதியில் 'சோம குண்டம்', 'சூரிய குண்டம்' என்று இரண்டு தீர்த்தக் குளங்கள் உண்டு! அதில் மூழ்கி, அதன் கரையிலுள்ள தெய்வத்தை வணங்கினால், பிரிந்த கணவனோடு பெண்டிர் இன்புறுவர் என்பது புராணம். வா, அங்கு சென்று நாயிருவரும் மூழ்கி, அத்தெய்வத்தைக் கும்பிட்டு நம் கணவன்மார்களைத் திருப்பித் தரும்படி வேண்டுவோம். அவசியம் அந்தத் தெய்வத்தின் அருளால் வந்தே சேருவார்கள். வருகிறாயா?

கண்ணகி :- தேவந்தி! இது தமிழ்ப் பெண்கள் வரலாற்றிலில்லாத கதை, கற்பிற்கும் மாசு. நான் இதற்கு உடன் பட முடியாது!

தேவந்தி :- எது? தன் கணவன் வர வேண்டும் என்று தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, தெய்வம் தொழுவதா கற்புக்கு மாசு? அப்படியானால் தெய்வத்தைப்பற்றி உன் கருத்தென்ன?

கண்ணகி :- தேவந்தி, நான் தீர்த்தத்தையோ தெய்வத்தை யோ இகழவில்லை இகழப் போவதுமில்லை. இகழ நினைக்கவுமில்லை. ஆனால், சென்ற கணவன்

திரும்பி வருமளவும் திடச் சித்தத்துடன் காத்திராமல் தெய்வம் தொழுது கணவனை வேட்டல் சபலப் புத்தி; புலனடக்கம் இல்லாத் தன்மை—கற்பிற்கு மாசண்டாக்கும் கயமைத்தனம் என்பதைத்தான் கூற வந்தேன். அவருக்கர்ப்பணித்த உடலை அவரின்றி வேறு யாரும் தீண்ட நாம் அனுமதியோம். அவர் சொத்தில் அவர் நினைப்புக் கொண்டு தானாக வருமளவும் நாம் அவருக்காக உள்ள உடலைச் சுமந்தவாறு காத்திருக்க வேண்டும். இதுதான் நெறி—இதுதான் கற்பு. ஈதன்றி தெய்வம் தொழுது 'சீக்கிரம் கணவனைக் கொண்டு சேர்' என வேட்டல் உறுதியில்லா மனம் படைத்தோர் செய்கை. இது தமிழகத்தின் பண்பாடல்ல. வருந்தாதே. நான் வர முடியாது!

தேவந்தி :- நீண்ட பிரசங்கம் புரிந்து விட்டாயே!

கண்ணகி :- கற்பைப் பற்றி நான் கொண்டுள்ள கருத்தைச் சொன்னேன். குற்றமிருப்பின் மன்னிப்பாயாக!

சதி :- (அவசரமாக ஓடி வந்து) அம்மா! அம்மா! ஐயா, நம் ஐயா, வருகிறார். அதோ நம் வீட்டிற்கே வருகிறார். எழுங்களம்மா! வரவேற்கத் தயாராகுங்கள்.

கண்ணகி :- என்ன? அவரா! அப்பொழுது நான் கண்ட கனவு?

தேவந்தி :- நான் போய் வருகிறேன் கண்ணகி. (கண்ணகி கலக்கம்! தேவந்தி செல்லல்)

(திரை)

“..... பொன் தொட இ,
கைத்தாயும் அல்லை கணவற்கு ஒரு நோன்பு
பொய்த்தாய் பழம்பிறப்பில் போய்க் கெடுக; உய்த்துக்
கடலொடு காவிரி சென்று அலைக்கும் முன்றில்
மடல் அவிழ்நெய்தல் அம்கானல் தடம் உள

சோமகுண்டம் சூரிய குண்டம் துறை மூழ்கிக்
 காம வேள் கோட்டம் தொழுதார் கணவரொடு
 தாம் இன்புறுவர் உலகத்துந்தையலார்
 போகம் செய் பூமியினும் போய்ப் பிறப்பர் யாஓ ஒரு நாள்
 ஆடுதும்” என்ற அணி இழைக்கு அவ்வய் இழையாள்
 ‘‘பீடு அன்று என இருந்த பின்னரே.....’’

(சிலப்பதிகாரம் கனாத்திரம் உரைத்த காதை.
 பாடல் எண்-54-64)

தமிழகமும் தூதுமுறையும்

நாகரீகத்தின் உச்சநிலைமை அடைந்திருப்பதாகக் கூறிக் கொள்ளப்படும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டில், தன் தூதுவரைத் தங்க வைப்பது ஒரு நாகரீகமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது.

இலக்கியமும், அரசியல் வாழ்வும் குன்றிக் கிடக்கும் இன்றையத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தினர்க்கு இவை ஒரு புதுமையாகவே தோன்றுகின்றன. நாட்டுக்கு நாடு தூதிருத்திப் பகிரங்கமாகச் செய்யும் ஒற்று வேலைகளைக் கண்டு, இவையெல்லாம் மேலை நாட்டு நாகரீகத்தின் வித்துக்களெனத் தமிழன் மனம் எண்ணுகிறது! பாவம், இலக்கிய நட்பை இழந்து தவிக்கும் நம் தமிழர்கட்கு, பழந்தமிழ் மன்னர்கள் நடத்திய அரசியல் முறைமை தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை தானே! “சுதந்திர மக்கள் மட்டுமல்ல, அடிமை வாழ்வேற்ற நாட்டினர்கள்கூட தூதனுப்ப உரிமை கொண்டவர்கள்தான்” என்ற நியதியை—தான் படையெடுப்பால் வெற்றிகண்ட நாட்டினர்களின் தூதுவர்களைக்கூடத் தன்னாட்டில் தங்கியிருக்கத் தமிழன் அனுமதித்திருந்தான் என்ற பெருமையை நம் பழம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

கண்ணகிக்குச் சிலை செய்யத் திட்டமிட்டான் தமிழ் மன்னனாகிய சேரன் செங்குட்டுவன். “பொதிகைக் கல் போதாது. இமயக்கல் பெயர்த்துக் கங்கையில் நீராட்டிக் கொண்டு வரவேண்டும் நம் கண்ணகி தேவியின் சிலை செதுக்க” என்றான் வில்லவன் கோதை. “ஆம், இதுதான் சரி. புறப்பட்டும் நம் படைகள்” என்று முடிவு கூறப்பட்டது. விந்தியமலைக்கப்பால் உள்ள பகுதியை ‘ஆரிய பூமி’ என்றழைப்பது தமிழர்கள் வழக்கம். அன்று அந்த

ஆரிய பூமியை ஆண்ட மன்னர்கள் அனந்தம்பேர். அத்தனை மன்னர்களும் நம் தமிழ் மூவேந்தர்களின் வாள்வலிக்குத் தோற்றவர்கள். கப்பம் செலுத்திக் காலம் தள்ளும் காவலர்கள்.

படைகள் ஆரிய பூமி வழியே இமாலயம் செல்லத் தயாரிக் கப்பட்டு விட்டன. “சேரன் செங்குட்டுவன் கல்லெடுக்க இமாலயம் வருகிறான்! ஆரிய நாட்டு மன்னர்கள் கப்பத்துடன் வழியில் காத்திருக்கவும்” என, மூவேந்தர்களின் சின்னமாகிய வில், கயல், புலி பொறித்த ஏட்டிலே தீட்டப்பட்டது நிருபம். அப்பொழுது அங்கு அருகில் நின்றிருந்த பறை அறைவோரைப் பார்த்து அழும்பில்வேள் சொன்னான்: “நம் தலைநகரான இவ்வஞ்சி நகரின் வாயிற்புறத்தே நிரம்பி இருக்கும் வெளி நாட்டு வேந்தர்களின் தூதுவர்கள் காதுகளில் படும்படியாக நம் நிருபத்தின் சாரத்தைப் பறை முழக்கி அறைவியுங்கள், அவர்கள் மூலம் நம் நிருபச் செய்தி ஆரிய பூமியினருக்கு வெகு விரைவில் தெரிந்துவிடும்” என்று.

“.....இமய மால்வரைக்கு எங்கோன் செல்வது
கடவு ளெழுதவோர் கற்கே யாதலின்
வடதிசை மருங்கின் மன்னர்க் கெல்லாம்
தென்றமிழ் நன்னாட்டுச் செழுவிற் கயற்புலி
மண்டலை யேற்ற வரைக வீங்கென
நாவலந் தண்பொழில் நண்ணார் ஒற்றுநம்
காவல் வஞ்சிக் கடைமுகம் பிரியா
வம்பணி யானை வேந்தர் ஒற்றே
தஞ்செவிப் படுக்குந் தகைமைய வன்றோ
அறைபறை யென்றே அழும்பில்வே ளுரைப்ப...”

(வஞ்சிக் காண்டம் காட்சிக் காதை 168-177)

இன்றைய நாகரிகச் சின்னங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் ‘தூதுவர்’ முறை பல தலைமுறைக்கு முன்பே தமிழர் சமுதாயத்தினரால் கையாளப்பட்டது! நகருக்கு வெளிப் புறத்தே வேற்று நாட்டுத் தூதுவர்க்கு இடம் தந்து, நகரின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளைப் பறை அறைவதின் மூலமாக அவர்கட்கு

உணர்த்தி, அது அவர்கள் தாய் நாட்டிற்கு விரைவில் எட்டச் செய்து வாழ்ந்தான் பண்டைத் தமிழன். இந்தப் பழந்தமிழர்களின் பழக்கம்தான் மேலை நாட்டுக்குச் சென்று நகருக்குள்ளேயே வெளிநாட்டுத் தூதுவர்க்கு அலுவலகமும் நாட்டின் முக்கிய நிகழ்ச்சியின் போது கலந்து கொள்ள அழைப்பும் என்ற அளவிற்கு வளர்ச்சி பெற்று, 'அம்பாஸிடர்' என்ற ஆங்கிலப் பெயரும் தாங்கி இருக்கிறது. இதை நம் நாட்டு மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் "ஸ்தானிகர்" என்றும் "தூதுவர்" என்றும் மொழி பெயர்த்தும் தந்தார்கள். கொல்லை விளை பஞ்ச நெசவாளன் கை வண்ணத்தால் புடவையாகி நம் உள்ளத்தைக் கவர்வது போல, 'தூதுவர்' என்றழைக்கப்படும் பழந்தமிழ் ஒற்று முறையும், நம்மை 'ஆங்கிலச் சரக்காக' மயக்கி விட்டது! இதைப் போன்ற இன்னும் பல அரிய சம்பவங்கள் தமிழிற்கும், தமிழர்கட்கும் பெருமை தரக்கூடியது—நம் பழந்தமிழ் நூல்களில் விரலிக் கிடப்பதைக் காணலாம்.

பக்தி வேண்டும்

நூற்றுக்கு நூறும் பகுத்தறிவுடைய மக்களைக் கொண்டு இயங்கிய நாடு என்று, உலகத்தில் எந்த ஒரு நாடுமே இருந்ததில்லை—இன்றும் இல்லை—இனியும் ஏற்பட முடியாது! ஆனால், பக்தியுடைய மக்களைக் கொண்ட நாடுகள் உலகில் பல இருந்திருக்கின்றன. இன்றும் இருக்கின்றன.

அமெரிக்காவிலோ, ரஷ்யாவிலோ, இங்கிலாந்திலோ தேசப்பக்தி இல்லாத ஒரே ஒரு நபரைக்கூடக் காண இயலாது.

வங்காளிகளுக்கிருக்கிற மொழிப் பக்தி இந்தியாவில் வேறு எந்த இனத்தவர்கட்குமே இல்லை.

மலையாளிகளுக்கிருக்கிற இனப்பக்தி தனிச் சிறப்பூடைய தாகும்.

இன்றைய தமிழகத்திலோ தேசப்பக்தி, மொழிப்பக்தி இனப்பக்தி ஆகிய எது ஒன்றும் முழுமையாக இல்லை! ஆனால், இல்லை என்று சொல்லிக் கொள்ளவும் நாம் தயாராக இல்லை. எனவே போலி தேசப்பக்தி, போலி மொழிப்பக்தி, போலி இனப்பக்தி தலைவிரித்தாடுகின்றன.

பண்டைய தமிழர்கட்கு தேசப்பற்று, மொழிப்பற்று, இனப்பற்று, மதப்பற்று எல்லாமே இருந்தன. ஆராய்ச்சித் திறமையுமிருந்தது.

அதனாலேயே அவர்கள் அடிமை வாழ்வின்றிச் சுதந்திர மக்களாக வாழ முடிந்தது. விநோதக் களியாட்டங்களைக் கூட பண்டையத் தமிழர்கள் தங்களின் தேசப்பற்றுதலை-அரசியல் பக்தியை வெளியிடவே கொண்டாடினார்கள் என்று கூறினால் மிகையாகாது! ஆண்கள் மட்டுமல்ல, பெண்கள் கூட தேசப்பக்தியுடையவர்களாகவே வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் ஆடும் ஆட்டங்களிலும், பாடும் பாட்டுக்களிலும் தேசச்

சிறப்பும், தேசத்தை ஆளும் மன்னன் சிறப்புமே அதிகம் பரிணமித்தன. இதற்குத் தமிழ்ச் சுவடிகளிலே நிறைய ஆதாரங்களுண்டு. இங்கே சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் சோழ பாண்டிய—சேரநாட்டுப் பெண்களின் நாட்டுப்பற்றைக் காண்போம் !

அம்மாணை என்பது பெண்கள் வீட்டில் அமர்ந்து ஆடக் கூடிய ஒருவித விளையாட்டு. இந்த விளையாட்டினாலே பாட்டும் உண்டு. ஒரு பெண் கேள்வி கேட்க, இன்னொரு பெண் பதில் சொல்ல, இப்படி கேள்வியும் பதிலுமாக உள்ள பாட்டுடன் ஆடப்படும் ஆட்டம் அம்மாணை. சிலப்பதிகார காலத்துச் சோழ மண்டலத்துப் பெண்கள் அம்மாணை ஆடுகிறார்கள். அந்த ஆட்டத்தின் முறைப்படி, ஒரு பெண் கேள்வி கேட்கிறாள். அந்தக் கேள்வியானது, நீ போட்டிருக்கும் வளையல்கள் செய்யத் தங்கம் எவ்வளவு பிடித்தது என்ற கேள்வியாக இல்லை. உன் புடவை என்ன விலை என்ற தன்மையிலுமில்லை. உங்கள் வீட்டில் இன்று என்ன சனமையல் என்று கேட்கப்படவுமில்லை. அசல் அரசியல் கேள்வியாக, தேசபக்தி நிறைந்ததாக, நாட்டை ஆள்பவனின் வீரத்தை விளக்குவதாக இருக்கிறது !

“தங்களைவிட உயர்ந்தது எதுவுமில்லை என்கின்ற அளவில் வளர்ந்து-உயர்ந்த எட்டு மலைகளும் பார்த்திருக்க-அந்த எட்டு மலைகளிலும் மிக்க உயர்ந்த இமயமலை முடியில் புலி (கொடி) பொறித்தவன் யார்?”

இப்படி ஒரு பெண் கேட்கிறாள். அதற்கு ஒரு பெண்—

“திக்கெட்டையும் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்து ஆளும் மன்னவன்” என்று பதில் கூறுகிறாள். உடனே இரு பெண்களும்—

“அந்த மன்னவன் வாழும் புகார் நகரத்தைப் பாடுவோம்” என்று கூறி அம்மாணை ஆடுகிறார்கள்.

கடவரைக ளோரெட்டுங் கண்ணிமையா காண
 வடவரைமேல் வாள்வேங்கை யொற்றினன்யா ரம்மாணை
 வடவரைமேல் வாள்வேங்கை யொற்றினன்றிக்கெட்டுங்
 குடைநிழலிற் கொண்டளித்த கொற்றவன்காணம்மாணை
 கொற்றவன்றன் பூம்புகார் பாடேலோ ரம்மாணை.

பாண்டிய நாட்டுப் பெண்கள் பந்தாடுகிறார்கள். அவர்கள் பந்தாட்டப் பாடலிலும் வீட்டுச் செய்திகள் இடம்பெறவில்லை. நாட்டுப் பாட்டே மிளிர்கிறது.

“பூங்கொடியே, பொன் மாலைகள் மின்னிட, மேகலைகள் தாள ஒலியுடன் ஒலித்திட, நாம் எங்கும் ஓடியாடி பந்து விளையாடுவோம். அப்படிப் பந்தாடும் போது, தேவர்களால் வழங்கப்பட்ட மாலையை அணிந்த நமது தென்னவன் (பாண்டியன்) வாழ்க வாழ்க என்று சொல்லிப் பந்தாடுவோமாக!”

பொன்னிலங்கு பூங்கொடி பொலஞ்செய்கோதை வில்லிட
 மின்னிலங்கு மேகலைகள் ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப எங்கனும்
 தென்னன் வாழ்க வாழ்க என்று சென்றுபந் தடித்துமே
 தேவரார மார்பன் வாழ்க வென்றுபந் தடித்துமே.

சேர நாட்டுப் பெண்கள், வளர்ந்த தருக்களின் கிளைகளில் வடம் கட்டி ஊஞ்சலாடுகிறார்கள். அந்த ஊஞ்சல் ஆட்டத் திலும் இசை நயத்துடனும் தாள லயத்துடனும் பாட்டு எழு கிறது! அந்தப் பாட்டில்—

“தமிழர்களை இழித்துரைத்த யவனர்களை அடக்க எழுந்த போரில் வில், புலி, மீன் சின்னமாகிய தமிழகத்தின் பொதுச் சின்னத்தை எடுத்துச் சென்றவனும், இமய முதல் குமரி வரையில் ஆட்சி செலுத்தியவனுமான நமது சேர மன்னனின் திறம் பாடி இடை வருந்த ஊஞ்சல் ஆடுவோம். இந்த மன்பதை காக்கும் நமது சேர மன்னனின் கையிலும், கொடியிலும் இலங்கு வில்லின் திறம் புகழ்ந்து பாடி ஆடுவோம் ஊஞ்சல் நாம் ஆடுவோம் ஊஞ்சல் என்று ஆடுகிறார்கள்.”

வன்சொல் யவனர் வளநாடு வன்பெருங்கல்
 தென்குமரி யாண்ட செருவில் கயற்புலியான்
 உன்பதை காக்குங் கோமான் மன்னன் திறம்பாடி.
 மின்செய் இடைநூடங்க ஆடாமோ வுசல்?
 விறல்வில் பொறிபாடி ஆடாமோ வுசல்.

இப்படிப் பாடுவதிலும், ஆடுவதிலும் நினைப்பிலும் செயலிலும் தன் நாடு, தன்னினம், தன் மொழி என்ற உணர்வைக் கொண்டவர்களாக நமதுமுன்னோர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அதனாலேயே அன்றையத் தமிழகம் உலகின் முன்பு உயர்ந்த நாடாக, புகழ்மிக்க நாடாக, பொருள் வளமிக்க பூமியாக கற்றோர்களுக்கும், கவிவாணர்களையும், வீரர்களையும் கொண்டு திகழ்ந்தது. இன்றோ நம் தமிழர்கட்கு, இன-மொழி-நாட்டுப் பற்றுதலுமில்லை, பக்தியுமில்லை. இந்த நிலை மாற, நாம் நமது மக்களை தேச பக்தர்களாக, மொழி பக்தர்களாக, இனப் பற்றுதல் உடையவர்களாக ஆக்கிட வேண்டும். இதையே நமது இலக்கியங்கள் நினைவூட்டுகின்றன.

குறிப்பு:- பாடல்கள் சிலப்பதிகாரம் வாழ்த்துக் சாதையிலுள்ளவை. எண்-18, 20, 25.

களவின்பம்

ஒரு நாள் மாலை. கடற்கரைப் பெரு வெளி நோக்கி ஒரு இளம் சோடி சென்றது. அழகு கொப்பளிக்கும் அந்தச் சோடி, நீண்ட நேரம் கடற்கரையில் கதை பேசி மகிழ்ந்தது. அந்தப் பேச்சிலே உருப்படியான செய்தி ஒன்றுமில்லை எனினும் கவர்ச்சியிருந்தது! ஏனென்றால் அது காதல் சோடி! ஈருடல் ஒருயிராக இணைந்து விடப் பல காலமாக எண்ணிய அவன், சந்தர்ப்பத்தை நோக்கி இருந்தான். அவளும் அதை வெறுப்பவளல்ல. ஆனால், தன்னை அவனிடம் எளிதில் ஒப்புவித்து விட அவள் விரும்பவில்லை. அவன் அவளை அணுகும் போதெல்லாம், “அப்புறம், நாளை, பிறகு, முதலில் மணமாகட்டும் என்று சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்வாள். அன்று அவன் எப்படியும் அவளைத் தன்னவளாக ஆக்கிக் கொள்ள விரும்பியே அழைத்து வந்திருந்தான். தாய்க்குச் சொல்லாமலும், தன் வீட்டுக்குத் தெரியாமலும் அவன் அவனுடன் வந்திருந்தான். ‘தெரிந்தால் என்ன ஆவது?’ இந்த எண்ணமே அவள் மனத்தில் எழாதவாறு அவன் தன் பேச்சால் அவளைக் கவர்ந்திருந்தான். அவன் பேச்சும் அழகும் அவளைக் கவர்ந்தன. கடலின் அலைகளைப் போல் அவள் இதயத்திலே காதல் பொங்கி எழுந்தது. தன்னை மறந்தாள். தன்னவளாக அவளை அவள் வனைந்து விட்டாள். இருவரும் இன்ப வாருதியில் திளைத்தனர். ‘எங்கிருக்கிறோம், என்ன செய்கிறோம்’ என்ற நினைப்பே அவர்களுக்கு இல்லை. தன்னை மறந்தலயம் தன்னிலிருந்து, நெடு நேரத்திற்குப் பின் சுய உணர்விற்கு இருவரும் வந்தனர்! அவன் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்ட அவள், ஏதோ ஒரு புதிய இடத்தில் இருப்பது போல எண்ணித் தன்னைச் சுற்றிலும் நோக்கலானாள். அண்மையிலே பரதவர் (மீன் பிடிக்கும் தொழிலாளிகள்) குடிசை இருப்பது தெரிந்தது. மறுபுறத்திலே

கடல், ‘சண்டாளி என்ன காரியம் செய்தாய்’ என்று கூறுவது போல் பேரொலியுடன் அலையெழும்பிக் கரையில் வந்து மோதி சிதைத்தழிந்துக் கொண்டிருந்தது. அவள் இருக்கும் இடத்தைச் சுற்றி வலை! தன் காதலன் விரித்த சூழ்ச்சி வலையோ என்று பார்த்தாள். பரதவர் மீன் பிடித்து மீண்ட பின் உலர வைத்த வலை அது என அவளுக்கு தெரிந்தது! தன் உடலை ஒரு முறை நோக்கினாள். செக்கச் செவே லென்று செம்பருத்திப் பூப்போல இருந்த மேனி, மழைக் காலத்து பீர்க்கம் பூப்போல வெளிறிய மஞ்சள் நிறத் தில் காட்சி தந்தது! அவன் அவள் அருகிலேதான் இன்னமும் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்க்க பார்க்க அவளுக்கு ஆத்திரம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது! ‘அந்த நிகழ்ச்சி’ நடப்பதற்கு முன்பு, தன் மனத்தைக் கலைக்க என்னென்ன சாகசங்கள் செய்தான் என எண்ணிப் பார்த்தாள். அவன் தன்னைக் கைவிட்டு விட மாட்டான்’ என்ற நம்பிக்கை அவளுக்குண்டு. ஆனால், தன்னிடம் ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த மாறுதலை அன்னை அறிந்தால் என்ன சொல்வாள் என்று நினைத்துப் பார்க்கவே அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது! ‘புலனடக்கமில்லாது தவறு செய்து விட்ட உன்னை ஊர் அலர் தூற்றுமே! உன்னைத் தனியே போக அனுமதித்தது தவறல்லவா’ என்று கோபிக்கும் அன்னைக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது என்றே அவளுக்குப் புரியவில்லை. இந்தக் காரணத்தை வைத்து, இனி தன்னைத் தனித்துவெளிச் செல் லத் தந்திருக்கும் அனுமதியை நிறுத்தி விடுவாளே அன்னை. பிறகு எப்படி தான் ‘இவரைக் காண்பது என்ற அச்சம் வேறு. இந்த நிலையில் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

அவள்:- “கடல் முத்தைப் போன்று சிரித்து, செம்பவன வாய் திறந்து, தித்திக்கப் பேசி, இந்தத் தீங்கு புரிந்து விட்டீர்களே, இனி நான் என்ன செய்வேன்! என் உடம்பிலே ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதலைக் காட்டி, என் தாய் கோபித்தால் நான் என்ன செய்வது?” இதற்கு அவன் என்ன சொல்லி இருப்பான்?

“நீயறிந்த சுகம், உன் உடம்பிலே மாறுதலை உண்டாக்கி யிருப்பதால் உன்னை அப்படி நினைக்கச் செய்கிறது! ஆனால், இது கண்களுக்குப் புலனாகாதடி என் கரும்பே! ஏன் பயப்படுகிறாய்? அன்னையும் கேளாள், வேறு யாரும் இது பற்றி உன்னைக் கேட்கமாட்டார்கள். பேசாது வீட்டுக்குப் போ! நாளை மீண்டும் இதே இடத்தில் சந்திப்போம். வரத் தவறாதேயடி என் வண்ணப் புதுமலரே” என்று தானே கூறி இருக்க வேண்டும்? ஆனால், அவன் கூறியது தெரியவில்லை. அவன் கேட்டதுதான் தெரிகிறது!

“வாரித் தரள நகை செய்து
வன்செம் பவள வாய் மலர்ந்து
சேரிப் பரதர் வலை முன்றில்
திரையு லாவு கடற் சேர்ப்ப
மாரிபீர்த் தலர் வண்ண
மடவாள் கொள்ளக் கடவுள் வரைந்து
ஆர்இக் கொடுமை செய்தாரென்
றன்னை அறியின் என்செய்கோ?

“இந்தப் பாட்டின் மூலம் தான் அவன் அவனைக் கேட்கிறான். இவள் இன்றைய கல்லூரிப் பெண்ணல்ல. பண்டைத் தமிழகத்துப் பெண். இளம் பெண், தனது புது அனுபவத்தைக் கண்டு எப்படி மிரளுகிறாள் என்பதை இந்தப் பாட்டின் மூலம் நாம் அறியலாம். இது சிலப்பதிகாரம், புகார் காண்டத் திலுள்ள கானல் வரிப்பாட்டு. மாதவி, கோவலனிடம், ஒரு பெண் தன் காதலனை இப்படிக் கேட்பதாக உருவகப் படுத்திக் கற்பனையாகப் பாடுகிறாளாம்! இளங்கோ அடிகள் கூறுகிறார். படிக்கையிலே இன்பம் களி நடம்புகிறதல்லவா?

“வாரித் தரள நகைசெய்து
வன்செம் பவள வாய்மலர்ந்து
சேரிப் பரதர் வலை முன்றில்
திரையு லாவு கடற் சேர்ப்ப

மாரிப் பீர்த் தலர் வண்ண
 மடவாள் கொள்ளக் கடவுள் வரைந்து
 ஆர்இக் கொடுமை செய்தாரென்
 றன்னை அறியின் என் செய்கோ?"

(சிலப்பதிகாரம், கானல் வரி—38)

சங்க கால வருணனை!

வருணனை என்பது மிகைப் படுத்திக் கூறுவது தானென்றாலும் அதில் உண்மை, ஒழுங்கு, அழகு, சிந்தனை எல்லாம் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். முற்காலத் தமிழ்க் கவிஞர்கள், தாம் இயற்றுகின்ற கவிதைகளில் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள அனைத்தும் வழுவாமல் பார்த்துக் கொள்வதில் கவனம் செலுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்தில் அப்படியில்லை. ஆங்கிலத்தில் ஒரு எழுத்தாளன் தேம்ஸ் நதியை வருணித்திருந்தால், அதைப்படிக்கும் தமிழ் எழுத்தாளன், அப்படியே அதைச் சென்னைக் கூவம் நதிக்கு மாற்றி விடுகிறான். தேம்ஸ் நதிக்கும் கூவம் நதிக்கும் உள்ள பேதா பேதங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதேயில்லை. ஆங்கில அழகியின் விழிகளைப் பற்றிச் சொல்லும் போது ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் நீல நிறக்கண்ணினாள் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இதை இன்றையத் தமிழ் எழுத்தாளர்களில் பல பேர், “லட்சுமியின் நீல நிறக் கண்கள் ஆச்சரியத்துடன் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன” என்பது போன்று வருணனை செய்வதை நாம் காண்கிறோம்! மேலை நாட்டவர்களைப் போல் உடையில் இத்தியர்களை மாற்றி விட்டால் நிறம் கூடவா அவர்களைப் போல் வந்து விடும்? இதை ஏனோ நமது எழுத்தாள நண்பர்கள் கவனிப்பதில்லை. ஆனால் நமது சங்க இலக்கியங்களைப் புரட்டினால் உண்மை, ஒழுங்கு, அழகு இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக தானே சொந்தமாகச் சிந்தித்துச் சொல்லும் தன்மையும் கூடிய அரிய கவிதைகளை நூற்றுக் கணக்கிலே காணலாம்.

வறுமையின் வாய்ப்பட்ட பாணன் ஒருவன் தனது சுற்றம் சூழ வள்ளல் ஒருவனை நாடிச் செல்கிறான். அவன் வரும் வழியிலே சிறுவர் சிறுமியர் தத்தம் இருகைகளையும் ஒன்றாக இணைத்து அவை நிறைய வெண்மையான சோற்றை ஏந்தி அணியணியாகச் செல்வதைக் காண்கிறான். தான் நாடி வந்த

வள்ளல் வாழும் ஊர் சமீபித்து விட்டதாக எண்ணுகிறான். எனினும் சந்தேகம் தீர எதிரே வருவோரைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

“பறவையினம் பழுத்த மரம் தேடிச் சென்று கனி புசிக்குங்கால் எழும் ஆரவாரம் போல் அண்மையிலே மக்கள் கூட்டம் எழுப்பும் ஆரவாரம் கேட்கிறதே, மழைக் காலத்திலே ஏறும்புகள் தங்களின் முட்டைகளை வாயில் கவ்விக் கொண்டு வரிசை வரிசையாகச் செல்வது போல் இதோ குழந்தைகள் தங்களின் சிறு கரங்களிலே சோற்றை ஏந்திச் சொல்கிறார்கள்ளே, இவற்றை நோக்குங்கால் ஏதோ பெரிய ‘அமுது படையல்’ நடப்பது போலல்லவா இருக்கிறது? இப்படிப் பெருமளவிலே தர்மம் செய்யக் கூடியவன் நான் தேடி வருகிற அந்த வள்ளல் பண்ணனாகத் தானே இருக்க வேண்டும். சொல்லுங்களய்யா! இது ‘பண்ணன்’ வாழும் ஊர்தானா? அல்லது அவன் ஊர் இன்னும் நெடுந்தொலைவிலே உள்ளதா?” என்று கேட்கிறான். “இது பண்ணன் ஊர்” தானென்கின்ற பதில் கிட்டியிருக்க வேண்டும். ஆகவே அந்தப் பாணன்,

“நானும் என் சுற்றமும் அடைந்துள்ள வறுமை கொடிது. வறுமை நீக்கும் வள்ளல் ‘பண்ணன்’. அவன் என் போன்றோர்கள் வாழும் நாளெல்லாம் வாழ்க!” என்று வாழ்த்திச் செல்கிறான்.

“யான் வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய...” என்பது அவன் கூறிய அந்த வரி. ஆம், வறியோர்கள் இல்லை யெனில் வள்ளல்களுக்குப் பெருமையேது? வறியோர்கள் இருக்கும் நாட்டில் ஈகைக் குணம் நிறைந்த வள்ளல்கள் இல்லாவிட்டால் வறியோர்கள் எப்படி உயிர் வாழ்வது? ஆகவே “யான் வாழுநாளும்” அதாவது என் போன்றோர்கள் வாழுகின்ற நாளெல்லாம் பண்ணன் வாழ்க! பண்ணன் மனம் படைத்தோர்கள் வரழ்க! என்று வாழ்த்தினான் வந்த பாணன். பண்ணனை அவன் நீடுழி வாழ்த்தவில்லை. அது இக்காலப் புலவர் வேலை. தன் வறுமை ஒழிந்ததா? “அந்த வள்ளல் நீடுழி வாழ்க!” என வாழ்த்தி விட்டுச்

செல்வம் பெற்றுச் செல்வார்கள். இக்காலப் புலவர்கள் வள்ளல்கள் வாழ்ந்தால் நம் போன்ற வறியோரும் வாழ நேருமே, வள்ளல்கள் வாழ வாழ்த்தும் நாம் நம்மை அறியாது வறுமையையும் வாழ்த்துகிறோமே என அவர்கள் எண்ணுவதில்லை. சங்ககாலப் புலவர்கள் எதையும் எண்ணியே பாடினார்கள். ஆகவே அந்தப் பாணன் ஊழிக்காலம் என்று வாழ்த்தாதது மட்டுமின்றி, ஆண்டு என்றுகூடக் கூறவில்லை! ஏன் மாதக் கணக்குகள்கூடப் போடவில்லை. ‘யான் வாழுநாளும்...’ என்று கணக்கிட்டே சொல்கிறான். இன்றைய நம் கண்ணோட்டப்படி அந்தப் பாணன் நாள் கணக்கிட்டதுகூட அதிகம் என்றாலும் வள்ளல்கள் நிறைந்த அந்த நாளிலே வறியோர்கள் குறைவாக இருந்ததால் அவன் நாட்கணக்கிட்டுக் கூறுவது குற்றமில்லை எனக் கருதினான் போலும்.

இதையெல்லாம்விட அந்தப் பாட்டில் வரும் வருணனையைப் பாருங்கள்.

பசித்த மக்கள் உணவு கிடைத்த போது அதை நான் முத்தி நீ முத்தி என்று உண்ண எழுப்பும் ஓசை பழுத்த மரத்தில் பறவைகள் சூழ்ந்து எழுப்பும் ஒலி போன்றதாகவும், குழந்தைகள் அணியணியாகச் சோறு பெற்று கைகளிலேந்திச் செல்வது எறும்புச் சாரைகள் முட்டைகளைச் சுமந்து செல்வதை ஒத்திருந்தது என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள வருணனை புலவர்கள் மட்டுமல்ல—பாமர மகனும் ரசிக்கக் கூடியது. இந்த நாட்டான் மட்டுமல்ல எத்தேயத்தாரும் உவக்கக் கூடியது!

யான் வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடும்பின திடும்பை
யாணர்ப் பாழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊணொலி யரவந் தானுங் கேட்கும்
பொய்யா வெழிலி பெய்விட நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேரும்
சிறுநுண் ணெறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்

சோறுடைக் கையர் வீறுவீ றியங்கும்
 இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டுங் கண்டும்
 மற்றுமற்றும் வினவுதுந் தெற்றெனப்
 பசிப்பிணி மருத்துவ னில்லம்
 அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே !
 (கிள்ளிவளவன் பாடியது. செய்யுள் எண் 173

புறநானூறு)

இப்பாடலைப் பாடிய கிள்ளிவளவன் சோழ வேந்தர் களில் ஒருவன். ஆனால் பாணன் பாடியதாகக் காட்சிப் படுத்திக் கூறியிருக்கிறான். மன்னனாகயிருந்தும் வருமையுள்ளவரும் வள்ளல்களும் தேவையென்று கருதியதினால் தன்னிலும் தாழ்ந்த பண்ணை — அவன் வள்ளல் தன்மையை — பாடிச் சிறப்பித்திருக்கிறான். ஆனாலும் இந்தப் பசிப்பிணி மருத்துவர் (வள்ளல்கள்) மனித சமூகத்தின் நிரந்தர வாழ்வினராகிவிடக் கூடாதென்ற அவன் மனப்பான்மை, “யான் வாழு நாளு...” என்று பாணன் கூறினான் என வரும் வரியிலே பிரதிபலிக்கிறது. இவைகளுக்கும் மேலாகப் புலவர்களின் இதயத்தைக் கவர்கின்றன, அவன் காட்சிப் படுத்திக் காட்டியுள்ள, அந்தப் பழுத்த மரத்துப் பறவையொலியும், பசித்த மக்கள் உணவு கண்டதால் எழுப்பும் உணவு முந்தல் சண்டையொலியும், சோறு ஏந்திய சிறுவர் அணியும், முட்டை ஏற்று நடந்த எறும்புச்சாரையும். இப்படிச் சொல்வது சொந்த சிந்தனையாளர்களுக்கே உரித்தானது.

காதலும்—காவலும்

ஒன்றைத் தாண்டிவரின் மற்றொன்று தடுத்து நிறுத்தும் விதத்தில் பலவிதத் தடுப்பு அரண்களைக் கொண்டதாகக் கோட்டை அமைத்து, அதனுள் தங்கி, நாடு நலம் பெறக் காத்து வாழ்ந்தனர் பழந்தமிழ் மன்னர்கள். எதிரிகளின் படை எவ்விதம் முயன்றாலும் அரணைக் கடந்து உள்ளே செல்வது இயலாத காரியம்! இத்தகைய கோட்டைகளிலே ஒன்று உறந்தையெனும் நகரில் தித்தன் எனும் வேந்தன் நிறுவியிருந்த கோட்டை. அது கற்களால் சூழப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கோட்டையின் காவல் சிறப்பை விளக்க எண்ணினார் பரணர் என்னும் செந்நாப் புலவர். எப்படிச் சொல்வது? ஏதாவது ஒரு உவமை வடிவில் விளக்கினால்தான் மக்கள் மனதிலே அது என்றும் நிலைத்து நிற்கும். என்ன உவமையில் விளக்குவது...? யோசித்தார். யோசித்த பரணருக்குக் கற்பனைக் கண் திறந்தது!

தான் விரும்பிய இளைஞனை, தனது இல்லத்தார் அறியாது துணைவனாக ஏற்று விட்டாள் ஒரு பெண். அவர்கள் பலரறிய பகலிலே சந்தித்தால் ஊர் அலர் தூற்றும். எனவே, திருமணம் நிகழும் வரை இரவிலே ஊர் அடங்கியதும் சந்திப்பதுதான் சரியென்று இருவரும் முடிவு கட்டினர். அதுவும் அவள் இருக்குமிடத்திற்கு அவன் வருவது என் ஏற்பாடு. அதன்படி தினம் தினம் இரவு வந்ததும் அவன் வரவுக்காக அவன் காத்திருக்கிறான். ஆனால், அவன் வரவில்லை. அவன் மோசக்காரனல்ல. வராமல் இருந்துவிடக் கூடியவனுமல்ல. அவனை மனப் பூர்வமாகக் காதலிக்கிறவன். ஆனால் அந்த ஊர் எப்பொழுதுமே உறங்குவதில்லை. ஊர் விழித்திருக்கும்போது சந்திப்பது ஆபத்தில்லையா? எனவே, ஊர் உறக்கத்தை எதிர்பார்த்து இவன் இங்கே விழித்தபடி காத்திருக்க,

அவனும் அங்கே அதே நிலையில் தவித்திருப்பான். இருவரும் உறங்க மாட்டார்கள். ஊரும் உறங்காது. பொழுது புலர்ந்து விடும். மறுபடியும் அடுத்த நாளை எதிர் பார்ப்பர். அதுவும் அப்படியே கழியும். இது காவல் அற்றதும் உறந்தையைக் கைப்பற்ற எண்ணி ஏமாறும் எதிரிகளின் நிலையை ஒத்திருக்குமாம்! பாட்டைப் பாருங்கள்.

இரும்பிழி மாரி அழுங்கல் மூதார்
 விழவின் றாயினுந் துஞ்சா தாகும்
 மல்லல் ஆவணம் மறுகுடன் மடியின்
 வல்லுரைக் கடுஞ்சொல் அன்னை துஞ்சாள்
 பிணிகோள் அருஞ்சிறை அன்னை துஞ்சின்
 துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்
 இலங்குவேல் இளையர் துஞ்சின் வையெயிற்று
 வலஞ்சரித் தோகை ஞாளி மகிழும்
 அரவாய் ஞமலி மகிழாது மடியின்
 பகலுரு உறழ் நிலவுக்கான்று விசும்பின்
 அகல்வாய் மண்டிலம் நின்றுவிரி யும்மே
 திங்கள் கல்சேர்பு கணையிருள் மடியின்
 இல்எலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
 கழுதுவழங் கியாமத் தழிதகக் குழறும்
 வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்
 மனைச்செறி கோழி மாண்குரல் இயப்பும்
 எல்லாம் மடிந்த காலை யொருநாள்
 நில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே, அதனால்
 அரிபெய் புட்டில் ஆர்ப்பப் பரிசிறந்து
 ஆதிபோகிய பாய்பரி நன்மான்
 நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
 கல்முதிர் புறங்காட் டன்ன
 பல்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே.

இது அகநானூற்றிலேயுள்ள 122 -வது (குறிஞ்சித்திணை) செய்யுள். பரணர் இயற்றியது.

“தோழி, மழைபோன்று இன்பம் பொழியும் பழமையான நமது நல்ல ஊர் உறங்குவதேயில்லை. குடிமக்கள் தூங்கி விட்டாலும், கடைத்தெருவிலே வியாபாரிகள் விழித்திருந்து காரியம் பார்த்த வண்ணமாயிருக்கின்றனர். வியாபாரிகள் உறங்கி விட்டார்கள் என்று நினைக்கும் போது, பருவ மங்கையரைக் கடுமையாகக் கண்காணிக்கும் தாய்மார்கள் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாய்மார்கள் தூங்கிவிட்டார்கள் என்று எண்ணும் போது நகரைச் சுற்றிக் காவல் காத்து வரும் வேல் படையினரின் நடமாட்டம் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. அவர்களும் உறங்கி விட்டார்களென்று மகிழ்ச்சியுறும்போது நாய்கள் விழித்தபடி பாடி மகிழ்கின்றன. நாய்களின் அரவம் அடங்கினால் பகல்போல் வெளிச்சத்தைத் தருகின்ற நிலவு வந்து விடுகிறது. நிலவு மறைந்தால் கூகைகளின் பேயிரைச்சல்! அது அடங்கினால், “பொழுது புலர்ந்தது எழுமின்” என்ற கோழியின் பேரொலி! அந்த ஒலி அடங்கினால் ஊர் மக்களின் நடமாட்டம் தொடங்கி விடுகிறது! ஊர் மக்களின் நடமாட்டம் தொடர்ந்தாலும், தொடராவிட்டாலும், இரவு முழுதும் கண் விழித்திருப்பதால் நமது தலைவர் அதிகாலையில் கண்ணயர்ந்து விடுகிறார்! என்ன செய்வது? எப்படி அவரின் சந்திப்பு நமக்குக் கிட்டுவது? உறந்தை நகரின் காவலைக் கடந்து அவ்வூரை எதிரிகள் கைப்பற்ற எண்ணுவது எவ்வளவு அரிதோ அவ்வளவு அரிதாக முடிகிறது, நமது ஊர் உறங்கி நாம் நமது தலைவரைச் சந்திப்பதும்” என்று கூறி ஏங்குகிறாள் தலைவி. களவுக் காதலை ஊர் உறங்கா நிலை தடுக்கின்றது. உறந்தையின் ஆரண்களின் காவல் அந்நகரை எதிரியிடமிருந்து காக்கின்றது! ஒரு பெண்ணின் காதல் துடிப்பை வைத்து ஒரு நகரின் ஆரணமைப்பைச் சொல்லி விட்டார் பாணர். இது சங்காலப் புலவர்களின் மாண்பு!

கம்பன் காட்டும் சுதாபாத்திரம்

எவ்வுலகும் வென்று இணையற்ற வீரன் எனப் புகழ் பெற்றவன் மாபலிச் சக்ரவர்த்தி. அவன் ஈகையால்—ஈந்தே— இறந்தான். தன் சாவாலும் அறம் காத்த அந்த வள்ளலின் வாய்மையைக் கம்பன் தன் இன்தமிழால் எடுத்தியம்பும் காட்சி தமிழிலக்கியத்தில் சாகச வரம் பெற்றது!

குறளுரு வெடுத்து மாபலியின் அரசவைக்குள் யாசிப்போனாக நுழைகிறான் திருமால். அந்த மாயத்திருவுரு ஏன் என்பதை மாபலியின் குரு பீடத்திலிருக்கும் சுக்கிரன் தன் அறிவின் திறத்தால் (ஞானத்தால்) அறிந்து கொண்டான். அதை மாபலிக்கு அவன் உணர்த்தும்முன்னம் மாபலி, குறுகிய உருவெடுத்தோன் முன் நடந்து, “உயர்ந்தோனே வருக” என்று வரவேற்று நின்றான்.

“தர்மம் செய்து செய்தே கை நீண்டிருக்கும் வள்ளலே, உன்னிடம் தரும் பெறாதவர்கள் இருந்தும் இறந்தவர்களே” என்றான் வினயமாக ஆசையை உள்ளடக்கிச் சிறிய உருவில் வந்த விஷ்ணு,

வந்தவன் யாசிப்பவன் என்பதை உணர்ந்தான் மாபலி, “உமக்கு வேண்டியது யாவை?” எனக் கேட்டான்.

“அதிகமில்லை, மூவடி மண்” இது நெடுமாலின் பதில்.

“வேண்டியதை அளித்தோம் பெற்றுச் செல்க” என்றான் புகழ் பெற்ற வேந்தன் மாபலி!

திடுக்கிட்டான் சுக்கிரன். “என்ன காரியம் செய்தாய் மாபலி? இவன் மனிதனல்ல. இவ்வுலகையே உண்டு ஆலிலையில் பள்ளிகொண்டவன், பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு, இல்லையேல் நீ அளித்த தர்மம் உன்னையே அழித்து விடும்” என்று எச்சரித்தான். குரு தரும் அறிவுரை கேட்ட மாபலி,

கொஞ்சமும் நெஞ்சம் தளராது பெருமிதத்துடன் பதில் தந்தான். அவன் செப்பிய திருவாக்கியம் செந்தமிழாக தமிழின் பண்பாடாக—தமிழகத்தின் இதயமாக இவ்வுலகத்தோர் ஒப்புக் கொள்ளும் உன்னதக் கருத்தாக மிளர்கிறது. ஆம், மாபலியைப் பேசவைக்கும் கம்பன் கன்னித் தமிழுனன்றோ? எனவே, தமிழரின் அறநெறியை மாபலியின் வாயால் ஓத வைத்து விட்டான். இதோ மாபலி பேசுகிறான்.

“இவனுக்குக் கொடு, இவனுக்குக் கொடுக்காதே” என்று கற்றோர் கூறுவதில்லை.

நல்லவர்க்கே தர்மம் செய்ய வேண்டுமென்றால், இவனை விட நல்லவன்—மேலோன்—யார் இருக்கமுடியும்?

துன்னினர் துன்னலர் என்பது சொல்லார்
முன்னிய நன்னெறி நூலவர் முன்வந்து
உன்னிய தானம் உயர்ந்தவர் கொள்க
என்னில் இவன் துணை யாவர் உயர்ந்தார்?

(வேள்விப்படலம்—28)

தருமம் செய்ய வேண்டியது கடன். ஆனால் கூடாதென்ற கூற்றுத் தப்பு. நீர் வெள்ளி (ஏதும் அறியாதவன்) ஆனது பற்றி இவ்வாறு கூற முடிந்தது. மற்றையோர் இவ்வாறு கூறி டார். உயிரைக்கூட யாசித்தால் கொடுத்து விட வேண்டும். உயிர் வாழக் கூட யாசிக்கக் கூடாது, யாசிப்பது சிறுமைச் செயல்.

வெள்ளியை ஆதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளியர் ஆகில் வழங்குவது அல்லால்
எள்ளுவ என் சில இன்னுயிர் ஏனும்
கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றாம்

(வேள்விப்படலம்—29)

வாழ்பவர்களெல்லாம் வாழ்பவர்கள் அல்லர். இறந்து பட்டார்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்களெல்லாம் இறந்தொழிந்தவர்களும் அல்லர். யாசித்து வாழ வேண்டிய நிலை வந்தும் சாகாதிருக்கிறார்களே அவர்கள்தான் சாவால் தழுவப்பட்ட

வர்கள். தர்மம் செய்த வள்ளல்கள் செத்து விட்டிருந்தாலும் சாகாதவர்களே!

மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்கள், மாயாது,
ஏந்திய கைக்கொடு இரந்தவர் எந்தாய்,
வீந்தவர் என்பவர் வீந்தவர் ஏனும்
ஈந்தவர் அல்லது இருந்தவர் யாரே?

(வேள்விப்படலம்—30)

சேர வரும் பழிச்செயலைச் செய்கிறவன் இருக்கிறானே அவன் கூட நமக்குப் பகைவன் அல்லன். ஆனால், ஒருவன் கொடுக்கும் போது கொடுக்காத என்று தடுப்பவனிருக்கிறானே அவன்தான் பெரிய பகைவன். அவன் பிறரை மட்டுமல்ல தன்னையும் கெடுத்துக் கொள்பவனாக இருக்கிறான்.

அடுப்ப வரும் பழி செய்ஞ்ஞரும் அல்லர்
கொடுப்பவர் முன்பு கொடேல் என நின்று
தடுப்பவ ரேபகை தம்மையும் அன்னார்
கெடுப்பவர், அன்னதோர் கேடிலை என்றான்.

(வேள்விப்படலம்—31)

நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதை உணராது செய்கின்ற தர்மத்தைத் தடுக்கின்ற சுக்கிரனே, ஒருபொருளை ஒருவருக்கு ஈயும் போது குறுக்கே நின்று தடுப்பது தீதாகும். இந்தச் செயலில் நீர் ஈடுபடுவதின் மூலம் உம் குடும்பத்தினர், உணவுக்கும் உடைக்கும் அலையும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறீர்!

நாம் ஒருவருக்குக் கொடுப்பதைத் தடுத்தால், நமக்குக் கொடுக்கப்படுவதையும் இன்னொருவன் தடுக்கலா மன்றோ?

எடுத்து ஒரு வர்க்கு ஒருவர் யீவதன் முன்னம்
தடுப்பது நினக் கழகிதோ தகவில் வெள்ளி
கொடுப்பது விலக்கும் கொடியோய் உன துசுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றிவிடு கின்றாய்!

இப்படிக்கூறி ஈவது என் கரம். ஏற்பது திருமால் கரம் என்றால், இதை விட நற்பேறு எனக்கு என்றுமே கிடைக்கப்

போவதில்லை. வரலாறு உள்ளவரும் மும்முர்த்திகளில் ஒரு முர்த்திக்கு ஈந்தவன் மாபலி என்ற பெருமை எனக்குக் கிடைக்கவிருக்கிறது.

“இந்தச் சூழலை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். சுக்கிரப்பெரியீரே தடுக்காதீர் என் செயலை. பரமாத்மாவே, பெறுக நீர் மூவடி நிலம்” என்று கூறி, ஈரடியால் உலகளந்தோனுக்கு முன்றாம் அடி வைக்கத் தன் தலையையே கொடுத்து வள்ளலாகி விட்டான் மாபலி.

வாமனையும், மாபலியையும் முன்னிறுத்தி, சுக்கிரனின் துணை கொண்டு தர்மத்தின் தன்மையைத் தெளிவாக விளக்கி விட்டான் கம்பன். ஆம், அவன் அவையடக்கத்தில் கூறுவது போல், தனது தெய்வமாகவியின் திறத்தை ஒவ்வொரு கதாப்பாத்திரத்தின் வாயிலாகவும் விளங்க வைத்து விட்டவன் கம்பன் அவன் புகழ் அழிக்க முடியாதது; அழியாதது.

“தர்மம் செய்தவன் சாவதில்லை” என்று மாபலி வாயால் கூறும் கம்பன், தன் அறிவை, ஆற்றலை ஈந்து தமிழை வளர்த்த வள்ளல் அன்றோ? எனவே அவன் சாவா வரம் பெற்ற தமிழாகி விட்டதில் வியப்பேது?

கதவம் திறமினோ!

கணவன் போர்க்களம் சென்றிருக்கின்றான். அவன் சென்று பல நாட்கள் ஆயின. போர் முடிந்து விட்டது. வெற்றி மாலை சூடிவிட்டான் தன் கணவன் என்ற செய்தியை அவன் கேள்விப்பட்டு ஆனந்தத்தால் பூரித்தான். “இனி என்ன வேலை? இன்றே வந்து விடுவார் என் கணவர்” என்று எண்ணிப் பூரித்தான். வரும் அவனுடன் பேசுவதற்கான வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தான். சிறுதீண்டிகளைச் செய்தெடுத்து வைத்தான். “வருவான் வருவானென” வாசலுக்கும் தெருவுக்குமாக நடந்தான். ஏக்கம் வளர்ந்தது. ஏனோ அவன் வரவில்லை! உள்ளம் தளர்ந்த அவன் முதியோரை விசாரித்தான். “உன் கணவன் சார்ந்துள்ள படை அணியினர் நெடுந்தொலைவிலிருக்கின்றார்கள். வரும்வழி நெடுகிலும் மக்கள் நல்கும் வரவேற்பு, பாராட்டு, விருந்து போன்றவற்றை மறுக்காமல் ஏற்றுத் தங்கி, வரவேற்பளிப்போர் நடத்துகின்ற களியாட்டங்களையெல்லாம் கண்டு களித்து வரவேண்டும். உடனே வந்துவிட முடியுமா? போர் முடிந்ததும் மனைவியை வந்து பார்ப்பதைவிட மற்றென்ன வேலை என்று நீ எண்ணுகிறாய்! படை வீரர்களால் அப்படி வர முடியாதம்மா!” என்று சொன்னார்கள். உண்மையை அறிந்திருந்தவர்களோ, “இன்று பகலோ அல்லது விடிவதற்கு முன்னரே படைவீரர்கள் ஊர் திரும்பி விடுவார்கள்” எனப் பேசிக் கொண்டார்கள். அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியோடு திரும்பிய அவன், எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த மற்றொரு இளம்பெண் மீது மோதிக் கொண்டான். அந்த மங்கை, தான் பட்ட அடியையும், அவ்வடியினால் ஏற்பட்ட வலியையும் மறந்து, “உன் கணவர் என்றைக்கு வருவாராம்?” என்று கேட்டுத் தன் கணவன் வரவைத் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டான். அதாவது, அவன்

கணவன் வந்தால் அன்றே தனது கணவனும் வந்துதானே ஆக வேண்டும். என்ற கருத்தில் “உன் கணவன் என்றைக்கு வருகின்றாராம்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு அந்தக் குறும்புக்காரி, “எல்லாம் உன் கணவன் வருகிற அன்றைக்கு தான் வருகின்றாராம்” என்று கூறி நழுவப் பார்த்தாள். வந்தவள் விடவில்லை.

“என் கணவர்தான் என்று வருகின்றார்
சொல்லேன்?”

“என் கணவர் வருகிற அன்றைக்கு!”

“உன் கணவர் எப்பொழுது வருவார்?”

“உன் கணவர் வருகின்ற போது!”

“என்னடி விளையாடுகிறாய்? சொல்லுடன்னா!”

“விளையாடல்லே அம்மையே! விடிவதற்குள் இங்கே நமது நாட்டு வீரர்கள் அனைவரும் வந்து சேருவார்களாம்! போ, புருடனை வரவேற்கப் பூரண கும்பம் தயார் செய்யப் போடின்னா!”

இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட அவள், தோள் பட்டையில் முகவாய்க்கட்டையை இடித்துக் கொண்டு, “ஆமா, அவரு வரலேன்னு தான் நான் பெரிய கவலையா இருக்கேனோ?” என்று நடித்து நடந்தாள். ஆனால் இதயத்திலே இனிப்பு கசிந்து உடலெல்லாம் தித்திப்பேற தன்னினைவிழந்து சென்ற அவள், முன்பு போல், எதிரில் வரும் பெண் மீது மோதிக் கொண்டாள்! மோதுண்டவள் சண்டைக்கு வருமுன் “விஷயம் தெரியுமா உனக்கு? நமது நாட்டு வீரர்கள் இன்னும் சிறிது நேரத்திலே இங்கே வருகிறார்களாம்” என்று குறும்புடன் கூறி முடித்தாள். “நிசமாகவா” என்று கேட்டு, ‘ஒப்பனை செய்து கொள்ளக்கூட நேரமில்லையே’ என்று மனத்தினுள்ளாகவே முன்கியபடி வேகமாக நடந்தாள் அவள்.

இந்தச் செய்தி, ஊர் முழுவதும் பரவிற்று! ஊர்ப்பெண்கள் அனைவருமே தத்தமது கணவர்களை வரவேற்கத் தயாரானார்கள். சிறு ஓசை கேட்டாலும் தெருவில் ஓடிநின்று பார்ப்பவர!

கினர். ஆனால் யாரும் வரவில்லை. காலை பகலாகி, பகல் மாலையாகி, மாலை இரவாயிற்று! அந்த இரவும் முன்னிரவு, நன்னிரவு, பின்னிரவு என்று கழிந்து பொழுதும் புலர்ந்தது. இதற்குள் ஒரு நூறு தடவைகட்கு மேல் “வந்து விட்டாரா” என்று கதவைத் திறந்து கொண்டுத் தெருவை நோக்குவதும் வரவில்லை என உணர்ந்து தாழிடுவதுமாகக் காதல் நோயிடையேசிக்கி அவதியுற்றனர் பாவையர்.

பொழுது புலருகின்ற நேரம். இரவெல்லாம் கண் விழித்த தூக்க மயக்கத்தில் இனி வந்தாலும் கதவைத் திறப்பதில்லை! நம்மைத் தவிக்க விட்டதுபோல் அவருந் தான் சற்றுத் தவித்து நிற்கட்டுமே என்ற முடிவில் கதவை நன்றாகத் தாழிட்டுவிட்டு அயர்ந்து தூங்க முயன்றனர் அப்பெண்கள். தூக்கம் வருமா? இந்தச் சமயத்திலே படை வீரர்கள் இல்லம் நோக்கித் திரும்பி வருகின்றனர். புலவர் பெருமகன் ஒருவர் இனிய கவிதைபாடி அவர்களை ஊருக்குள் அழைத்து வருகின்றார். தெருக்கள் தோறும் பாடிச் செல்கின்றார். எந்த இல்லத்துக் கதவும் திறக்கப்படவில்லை! எந்தப் பெண்ணும் தன் கணவனை ஓடி வந்து வரவேற்க வில்லை? இந்தக் காட்சியைக் கண்ட புலவர் திகைக்கின்றார்! “என் இப்படி?” என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொள்கின்றார்! கணவனை எதிர் பார்த்த பெண்களின் இதயத் துடிப்பு எத்தகைய நிலையில் இருந்திருக்கும் எனச் சிந்திக்கின்றார். வார்த்தை பிறக்கின்றது. கவிதை பெருக்கெடுக்கின்றது!

“வருவார் எனத்திறந்தும், இனிவர மாட்டார் எனச் சாத்தியும், பிறகு வந்துவிட்டார் எனத் திறந்தும், வரவில்லை என முடியும், இப்படியாக விடியும்வரை செய்ததால் கதவின் அடிப்புறத்திலிருக்கும் நிலைக்குடுமி தேய ஆத்திரத்தில் கோபங்கொண்டு; இனித் திறப்பதில்லை என்ற முடிவில் கதவைத் தாளிட்டிருக்கும் நங்கைகளே

உங்கள் கணவன் மார்கள் திரும்பி
விட்டனர். கதவைத் திறவுங்கள்''

என்று இனிய குரலில், கேட்டோர் இதயம் கனிப்பெய்தப்
பாடுகிறார் புலவர்.

வருவார் கொழுந ரெனத் திறந்தும்
வாரார் கொழுந ரெனவடைத்தும்
திருகுங் குடுமி விடியளவும்
தேயுங் கபாடந் திறமினோ

இந்த இனிய பாடலையும், புலவர் வேண்டுகோளையும்
கேட்ட பின்புமா பெண்களின் கோபம் நீடிக்கும்? கதவைத்
திறந்து தத்தம் கணவர்களை வாழ்த்தி வரவேற்றுத்தானே
இருக்க வேண்டும்!

இது செயங்கொண்டார் பாடியது. கலிங்கத்துப் பரணி
யில் கடை திறப்பு எனும் பிரிவில் உள்ளது. கணவனை
எதிர்பார்த்து, முடி முடித் திறந்ததால் கதவின் அடிப்புறம்
தேய்ந்து போய் விட்டதென்ற வாக்கியத்திலே பெண்களின்
மனோபாவத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் செயங்
கொண்டார். பாடப்பாட இனிக்கும் இன்தமிழ்ப்பா இது.

வருவார் கொழுந ரெனத் திறந்தும்
வாரார் கொழுந ரென வடைத்துந்
திருகுங் குடுமி விடியளவும்
தேயுங் கபாடந் திறமினோ

இது போன்ற இனிய பாடல்களைக் கொண்ட நூல் வேறு
மொழிகளில் இருக்குமா என்பது ஐயத்திற்குரியதுதான்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் பொதுவுடமை !

பொதுவுடமைத் தத்துவம் பற்றிய பூரண விளக்க முடைய நூல்கள் தமிழுக்குப் புதியனவே ஒழிய, பொதுவுடமைக் கருத்துப் புதியதன்று. பண்டைய இலக்கியங்களைப் புரட்டினால் பொதுவுடமைக் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே அரும்புகட்டி இருப்பதைக் காணலாம். வறுமையை ஒழிப்பதுதான் பொதுவுடமையின் அடிப்படை. இதைப் பற்றிப் பகராத சங்கப் புலவர்களைக் காண்பதே அரிது ! அறியாமையைக் கண்டிக்க வேண்டுமா? அதன் உச்சம் வரையிலும் சென்றிருக்கிறார்கள் சங்கப் புலவர்கள். பெண்கல்வியா? பல பண்டிதைகள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்து தமிழ்ப் பேரவையை அலங்கரித்து அரிய கருத்துக்களை வழங்கி இருக்கிறார்கள் ! சங்கப் புலவர்கள் மட்டுமன்று, இடைக்கால புலவர்களும் பொதுவுடமைப் பூங்கா மலர வேண்டும் என எண்ணி அதற்கேற்பத் தங்களின் கருத்துக்களை எடுத்தியம்பி வந்திருக்கின்றனர். நமது காலக் கவிஞரான பாரதிகூட முன்னோர் மொழிந்ததைப் பொன்னெனப் போற்றி இக்காலத்திற்கேற்ப விவரித்துக் கூறி இருக்கிறார்.

பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்பவர் சங்ககாலத் தமிழ்ப் புலவர்களில் ஒருவர். வறுமையைப் பக்குடுக்கை என்று சிறப்பித்துப் பாடியதால் அச்சொல் இவர் பெயருடன் ஒட்டிக் கொண்டது என்பாரும் உளர். ஒன்றிற்கு மேம்பட்ட ஆடைகளை அணிந்திருப்பார். ஆனால் அவற்றை நன்கு (திருத்தமாக) அணிந்திரார். இது, அவர்தம் காரணப் பெயர் என்று உரைப்போரும் உண்டு.

இந்த நன்கணியார் காலத்தே தனி உடமையாளர்கள் பெருகி உடமைகளைணைத்தும் தமக்கே என்ற

போக்கில் நடக்கத் துணிந்தமை கண்டு பொறாதவராக அதைத் தடுக்க எண்ணி, மக்களைப் பார்த்து இவர் கூறுகிறார்.

“நாட்டில் வறுமை மிஞ்சி விட்டது, எங்கும் தனிவுடமை வாதிகள் பெருகிவிட்டார்கள். மன்னர்கட்கோ பொருளாசை பெருகிவிட்டது. அதன் விளைவாக ஒரு வீட்டில் சாவுப் பறையும், இன்னொரு வீட்டில் மங்கல முழவும் முழங்கக் கேட்கிறோம். ஒரு வீட்டில் சிரிப்பொலி மிசுவதும், வேறு ஒரு வீட்டில் அழுகை ஒலி எழுவதும் இயல்பாகிவிட்டன. பொருளாசை போர்ப் பறையை முழக்குகிறது. அதனால் பலர் மாண்டு மடிகின்றனர். இறந்தோனின் இல்லத்தில் பூச்சூடலையும் பூணணிகளையும் இழக்கிறாள் பெண். வெறொரு மனையில் உள்ள பெண்களோ போட்டிருக்கும் அணிகலன்கள் போதாதென்று புதுப்புது நகைகளை பூட்டிக் களிக்கின்றனர். பூமாலைகளைச் சூடி மகிழ்கின்றனர். நல்வாழ்வு வாழ்ந்த மக்கள் மனத்திலே பொருளாசையைத் தூவி, பகைமையை உண்டு பண்ணிப் பண்பாடற்றுச் சண்டையிட்டுக் கொள்ளவும், உடமைகளை தனியவர்களுடையதாக ஆக்கிக் கொள்ளவும் வகையைச் செய்து விட்ட மூர்க்கண் எவனேயாயினும் சரியே. அவன் தவப் பண்பிலான். அவனது இழி தன்மைச் செயலால், உலகம் உடையோனென்றும், இல்லாதானென்றும் பின்னப் பட்டுப் பேதலிப்புத் தன்மையில் சீரழிந்து நிற்கிறது. இந்த நிலையில் உள்ள இன்றைய இந்த உலகம் மிகமிகக் கொடியது. இந்த இயல்பினை உணர்ந்தோர் இனியது காண எழுக!”

இப்படி இடித் துரைத்து மக்கள் சமுதாயத்திலே எழுச்சிக் கனல் மூட்டுகிறார் பக்குடுக்கை நன்கணியார்.

ஓரினெய்தல் கறங்க வோரில்
 ஈர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்பப்
 புணர்ந்தோர் பூவணி யணியப் பிரிந்தோர்
 பைத் லுண்கண் பனிவார் புறைப்பப்
 படைத்தோன் மன்றவப் பண்பில்லாள்

இன்னா தம்மவீவ் வுலகம்
இனிய காண்கித னியல் புணர்ந்தோரே.

சங்கக் காலக் 'கணியார்' இருக்கும் நிலையை எடுத்து இயம்பி சமுதாயத்தில் ஏற்றத் தாழ்வற்ற நிலைமையை உண்டாக்க முயலுங்கள் எனக் கூறிப் போந்தார்! அவர் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதைக் கூறினார். இன்றைய மனிதன் சமுதாயத்தை எந்த வகையில் அமைத்தால் சமத்துவம் அழியாதிருக்கும் எனத் திட்டங்கள் வகுத்துச் செயல்பட முனைகிறான். பொதுவுடமைக்கு வித்திட்டவர்கள் சங்க காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள். அதைப் பேணி வளர்த்து மரமாக்கிய வர்கள் இடைக்காலத் தமிழ் புலவர்கள். அது பலன் தரும் காலம் வரும் போது "இக்கனி இனிப்புடையதே" என்று இயம்பியவன் பாரதி. (முப்பது கோடி ஜனங்கள் சங்கம் முழுமைக்கும் பொதுவுடமை ஒப்பிலாத சமுதாயம் உலகத்திற்கொரு புதுமை..."—பாரதி.) எனவே தமிழர் சமுதாயத்தில் பொதுவுடமைத் தத்துவத்தைப் புகுத்த முனைபவர்கள் அதை வெளி நாட்டுக் கனி என்று சொல்லத் தேவையில்லை; நமது தோட்டத்திலே பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்த நற்கனி என்றே புகலலாம். புகல வேண்டும்.

பாடல் : புறநானூறு. 194

கடவுளைக் காணும் வழி!

“கடவுளைக் கண்டதுண்டா?” என்றும், “காட்ட முடியுமா”? என்றும் கேட்பவர் பலர். இதற்கு, “கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்” என்ற தத்துவத்தைக் கூறித்தப்பிக்கமுயல்வர் சரியான ஆராய்ச்சியின்பால் படாதவர்.

ஆழ்வார்களிலே திருமழிசை ஆழ்வார் என்பவர் ஒருவர். இவர் ஆரம்பத்தில் “கடவுளுண்டா? கண்டதுண்டா?” என்ற கேள்வியை எழுப்பி, கடவுள் இல்லை என்ற தத்துவத்தை நிலை நாட்டி வந்தவர். இறுதியில் ஆண்டவன் ஒருவன் உண்டு என்றும், அண்டசரா சரங்களும் அவன் படைப்பால் எழுந்தது என்றும் நம்பி நல்வழிப்பட்டு ஆழ்வார்களில் ஒரு வரானவர். உலகத் தத்துவவாதிகளிலே திருமழிசை ஆழ்வாரைத் தலைசிறந்தவரென்று சொன்னால் மிகையாகாது! பழமையை ஒப்புக் கொண்டு, பழமைக்கு மாறுபடாத சில புதிய கருத்துக்களை வழங்கிய மேதை திருமழிசையாழ்வார். அவரிடத்திலே ஒரு சந்தேகவாதி தோன்றி “கடவுளை நம்பும் பெரியவரே, அவரைக் காணும் மார்க்கம் எது?” என்று கேட்டிருக்கிறான். அதற்குத் திருமழிசை ஆழ்வார் சொல்லிய பதில்: “கடவுள் உண்டு என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிட்ட ஒன்று அவரைக் காண எண்ணும் அன்பர்களே கேளுங்கள். திருநீற்றுப் பூச்சாலே, திருமண் சாத்திக் கொள்வதாலோ, ஆறுகாலமும் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபடுவதாலோ, அர்ச்சனைகள் செய்வதாலோ, இதுபோன்ற இன்னபிற காரியங்களினாலோ ஆண்டவனைக் காண இயலாது! அவனைக் காண வேண்டுமானால் தீயச்செயல் வழியை அடைத்து மீண்டும் அதைத் திறக்க முடியாதபடி மூடிவிட வேண்டும். நற்செயல் வழியைத்திறந்து விட வேண்டும். நாளும் அந்த வழியிலிருந்து விலகாமல் செல்லவேண்டும். ஞானச்சுடர் ஏற்றித் தேட

வேண்டும். எலும்பும் இளக, நெஞ்சுருக, உள்கனிந்த அன்புக் கண்ணாடி கொண்டு அதன்வழியை நோக்கினாலல்லாது ஆண்டவனை எவராலும் காணமுடியாது! கடவுளிக்கு மிடத்தைத் தேடுவது தப்பு! நீ அவனைக் காணும் வழியை நாடு. அது சாதாரணமான வழியல்ல. மிகக் கடினமான வழி! காவி உடை கட்டுவதாலோ, கையில் திருவோடு ஏந்துவதாலோ, இல்லறத்தைத் துறப்பதாலோ, ஏகாங்கியாவதினாலோ, ஆலயவழிபாட்டாலோ, அர்ச்சனை, நைவேத்தியங்களாலோ, உருவமைத்துக் கும்பிடுவதாலோ ஆண்டவனைக் காணமுடியுமென்று சொல்பவர்களை நம்பாதே!

அன்பு வழி ஒன்றுதான் ஆண்டவனைக் காணும் வழி. அதுவும் வெறும் அன்பு வழியாக இருந்தால் போதாது! புன்புல வழியடைத்து, நன்புல வழி திறக்கப்பட்டு, ஞானச்சுடர் கொளுத்தி, எலும்பு இளக, நெஞ்சம் உருக, உள்கனிந்த அன்பு கொண்டால்தான் ஆண்டவனைக் காணலாம்! அது இல்லாமல், வேறு எந்த வழியாலும் காண இயலாது ஆண்டவனை" என்கிறார் திருமழிசை ஆழ்வார்!

“புன்புல வழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து
நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்குடர் கொள்கி
என்பி ளெல்கி நெக்குருகி உள்கனிந் தெழுந்தவர்
அன்பிலன்றி ஆழியானை யாவர் காண வல்லரே

—திருமழிசையாழ்வார் பிரபந்தம்

போலி ஞானிகளாலும், மதப் புரட்டர்களாலும் கடைப்பிடிக்க முடியாத வழி இந்த வழி. புன்புல வழியை அடைத்து, நன்புல வழியைத் திறந்து, ஞானச் சுடரை கெளரிசி, என்பி ளெல்கி, நெக்குருகி, உள்கனிந்து எழுந்த அன்பு கொண்டு அப்படியாவே அன்பு யாரேனும் இருந்தால் கடவுளைக் கண்டவர் அவரே! அவராலும் பிறருக்கு ஆண்டவனைக் காட்ட முடியாது! ஒவ்வொருவரும் தனக்குத் தானே அந்த நிலை எய்த வேண்டும். இல்லை எனில் ஆண்டவனைத் தரிசிக்கும் பேறு கிட்டாது!

வள்ளுவரும் மாணாக்கனும்

(வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலம். நேரம்-மாலை) வள்ளுவர் தனது தொழிலாகிய நெசவு வேலையை முடித்து விட்டுச் சுவடியொன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் மாணாக்கருள் ஒருவன் அங்கு வந்து அவரை வணங்கி விட்டு மௌனமாக அமர்ந்தான். சிறிது நேரம் சென்றது, வழக்கமாக ஏதேனும் ஐய வினாக்களை எழுப்பிச் சந்தேக விளக்கம் பெற்றுச் செல்லும் இயல்புடையவன் அவன். அன்று அவன் மௌனமாக இருந்த தானது வள்ளுவருக்கே ஐயத்தை உண்டாக்கிற்று! “என்ன தம்பி, ஏன் என்னவோ போலிருக்கிறாய்? சோர்வு இளமையைக் கொல்லும் நஞ்சு! நிமிர்ந்து உட்கார். என்ன நடந்ததென்பதை என்னிடம் சொல்லு!” என்றார் வள்ளுவர்.

“வரும் வழியில் ஒரு விவாதம். கற்றோர் பலர் கூடி விவாதித்தனர். சிறிது நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். கற்றோர்கள் பேசும் பேச்சாக இல்லை அது. வயதில் முதிர்ந்தோர்களாயிற்றே என்பதினால் மௌனமாக வந்தேன். மனோவெழுச்சியை அடக்கியதினால் உள்ளம் சோர்வு தட்டி இருக்கிறது. வேறொன்று மில்லை” என்றாள் மாணாக்கன்.

வள்ளுவர் சிரித்துக் கொண்டே, “அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்பதை அறியலாமோ?” என்று கேட்டார்.

“அறம் என்பதைப் பற்றியது அவர்களின் சர்ச்சை. ஈதலே அறம் என்பது அவர்கள் கண்ட விவாதத்தின் முடிவு” என்றான் மாணவன்.

வள்ளுவர் : உன் கருத்தென்ன?

மாணாக்கன் : ஐயாவைக் கேட்டு ஐயம் தெளியவே அடியேன் வந்தேன்,

வள்ளுவர் : ஐயம் தெளிய நீ இங்கே வந்தமைக்குப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், உன் முடிவு ஈதல் அறமல்ல? என்றிருக்கும் போது உனக்கெப்படி நான் விளக்கம் கூற முடியும்? ஐயமென்பது 'இது சரியா, அது சரியா?' என்று தெளிவு பெறாமலிருப்பதே. நீயோ ஈவது அறமல்ல என்ற முடிவுடன் வந்திருக்கிறாய்! எனவே நீ முதலில் ஈவது அறமல்ல என்பதற்கான காரணத்தை விளக்கிக் கூறு, பிறகு நான் அறம் எது என்பதைச் செப்புகிறேன்.

மாணாக்கன் : ஈதலே அறமென்று கொண்டால், ஈபவரும், பெற்றுக் கொள்பவர்களும் சமுதாயத்தில் இருந்தேயாக வேண்டும். அறம் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, தேவை தேவையென்று சுற்றியலைபவர்கள் நாட்டிலிருக்க வேண்டும் என்பதில்லை யல்லவா? அதனால் ஈதலே அறம் என்பது தவறு என்பது என் கருத்து.

வள்ளுவர் : வறியோருக்குச் செல்வந்தர் கொடுக்கும் பிச்சைப் பொருளை ஈதல் என்று கொண்டால், ஈதல் அறமல்லதான். இரப்பவர்கள் இல்லாத நிலையை ஏற்படுத்துவதே சரியான அரசியல் அறம். ஆனால் அறம் என்பதை ஈகை என்றும், இரக்கம் என்றும், அன்பு என்றும் பொருள் கொள்ளும்போது உன் முடிவு தப்பானதாகி விடும்.

மாணாக்கன் : எப்படி?

வள்ளுவர் : தெருவோடு செல்லும் செல்வந்தர் ஒருவருக்குத் தண்ணீர் தாகம். அருகில் குடிசை ஒன்றிருக்கிறது. சென்று தண்ணீர் கொடுங்கள் என்று கேட்பதா? இரப்பது கூடாது என்று தாகத்துடன் செல்வதா? சென்று கேட்டால், குடிசைக்காரன் கொடுப்பதா? இரப்பதும் கொடுப்பதும் கூடாதென்று மறுப்பதா?

மாணாக்கன் : செல்வந்தர் கேட்பதும் குடிசைவாசி கொடுப்பதுமே அறமாகும்,

வள்ளுவர் : தெரிந்து கொள்! ஈவது மட்டுமல்ல, இரப்பதும் கூட அறத்தின்பால் பட்டதாகிவிடும் சூழ்நிலையால்!

மாணாக்கன் :- அவர்கள் விவாதம் ஈதலே அறம்; அதாவது ஈவது மட்டுமே அறம் என்பதாகும்.

வள்ளுவர் :- அதுவும் தவறல்ல. அறத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டுமே அவர்கள் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற முடிவுடன் நாம் அறத்தின் தன்மை எது என்பது பற்றி ஆராயலாம்.

மாணாக்கன் :- அறம் என்பது எது என்பதைப் பற்றி ஐயா அவர்கள் முழு விளக்கமும் தரவேண்டும்.

வள்ளுவர் :- அறம் என்பதற்குச் சுருக்கமான பொருள் எண்ணத்தாலும் ஒருவன் குற்ற மற்றவனாகத் திகழ வேண்டும் என்பதே!

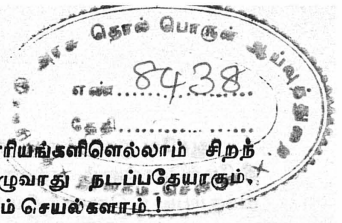
மனத்துக்கண் மாசிலனாத லனைத்தற.
னாகுல நீர பிற.

இதை விவரிக்கின், பொறாமை, தனக்குரியன் அல்லாத பொருள்களின் மீது ஆசை, வீண் கோபம், கடுஞ்சொல் காரணம் இருத்தல் ஆகியவைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு மனிதனும் விடுபட்டவனாக ஆதல் வேண்டும் எனக் கூறவேண்டியதாகும்.

அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச் சொன்னான்கு
மிழுக்கா வியன்ற தறம்.

அதுமட்டுமல்ல. இந்த விதிமுறைப்படி நாளைக்கு நடந்து கொள்வோம்; இன்றைக்கு மட்டும் பொறாமை கொள்வோம்; பிறர் பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்வோம்; வீண் கோபத்தையும் கடுஞ்சொற்களையும் உபயோகிப்போமென்று எண்ணாமல், இன்றையிலிருந்தே—இந்தக் கணத்திலிருந்தே எல்லோரும் அறம் வழுவாமல் நடப்பதே அறமாகும் அப்படி நடப்பதால் அவன் இறந்த காலத்திலும் அறம் இறவாது துணையாக அவனுடன் நிற்கிறது!

அன்றறிவா மென்னா தறம்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை.

ஒரு மனிதன் செய்யக்கூடிய காரியங்களினெல்லாம் சிறந்தது மேலே சொன்ன அறமுறை வழுவாது நடப்பதேயாகும். மனிதன் விடக் கூடியது பழிதொடரும் செயல்களாம்!

**செயற்பால தோரு மறனே யொருவற்
சுயற்பால தோறும் பழி**

இந்தக் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களே முற்பிறப்பில் அறம் செய்தவன் பல்லக்கேறுகிறான்; அப்படி அறம் செய்யாதவன் பல்லக்குத் தூக்குகிறான் என்று கூறுவார்கள். முற்பிறப்பிருக்கட்டும்; இப்பிறப்பில் நாம் என்ன செய்கிறோம்? செய்ய வேண்டும் என்று சிந்திப்பதே முறை. அப்படிச் சிந்தித்தால், பல்லக்கில் ஒருவன் ஏறிச் செல்வதும் அதைப் பலர் சுமந்து செல்வதும் அறமாக மாட்டா?

**அறத்தா நிதுவென வேண்டி சிவிகை
பொறுத்தானோ டீர்ந்தா னிடை**

அறம் செய்யாது தவற விட்ட நாள் ஒன்று கூட இல்லை யென்று சொல்லும் வகையில் ஒருவன் நடந்து கொண்டால் அது அவன் வாழும் காலத்தில் மனத்துன்பம் தரும் வழியை அடைக்கும் பெரும் பாறையாக உதவும்.

**வீழ்நாள் படாமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்.**

அறம் செய்வதினால் வருவது இன்பம். பிற வழிகளில் வரும் இன்பங்கள் புகழுக்குரியதல்ல. துன்பம் கலந்ததாகவே தான் இருக்கும்.

**அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில.**

அறவழி தவறாது நடப்பதானது சிறப்பினைத் தரும் நிலையான செல்வத்தைத் தரும். மனிதனை ஆக்க மளிக்கக் கூடிய ஒரே வழி அறம் பிறழாது நடப்பது தான்.

**சிறப்பினுஞ் செவ்வமுன்னு மறத்தி னூஉங்
கண்க மெவனோ வுயிர்த்து**

ஆகவே குறைந்த பட்சம் உன்னால் இயன்ற அளவாவது நீ மேற்கொள்ளும் எல்லாக் காரியங்களிலும் அறம் பரிணமிக்கும்படி நீ செயல் புரிய வேண்டும்.

ஒல்லும் வகையான் அறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்

வள்ளுவர் சொன்ன வாக்கியங்களைக் கேட்ட மாணவன் மனத் தெளிவு கொண்டான். அவர் கூறிய வற்றை மனனம் செய்வதாகக் கூறிச் சென்றான்.

இது கொள்ளப்படுமோ?

செய்யுள்களிலே இடைச்செருகல் புகுந்து விட்டது எனச் செப்புவோர் பலர். இவர்கள் இலக்கியச் செய்யுள்கள் அனைத்திலும் நுழைப்பு வேலை நடந்திருப்பதாகவே கருதுகின்றனர். வ.உ.சி. கூட “திருக்குறளில் முப்பது பாட்டுகள் இடைப் புகுந்தோர் திணித்தது; வள்ளுவர் இயற்றியதல்ல” என்கிறார். அந்த முப்பது செய்யுளையும் இடைப்பாயிரம் என்று வைத்தே அவர் திருக்குறள் உரை வரைந்துள்ளார். கம்ப ராமாயணத்திலே அநேக செய்யுள்கள் இடைச் செருகல் என்பது டி.கே.சி. கருத்து. சில செய்யுள்களில் சில பதங்கள் மட்டும் மாற்றப் பட்டிருப்பதாகக் கூறி அது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவில் கம்ப ராமாயணச் செய்யுள்கள் பலவற்றைத் திருத்தவும் செய்துள்ளார். டி.கே.சி. பாரதி பாடல்களில் கூட செருகல் வேலை நடந்துவிட்ட தென்போரும் உண்டு. சிலர் பாரதி பாடல்களில் சில வரிகளை விலக்கிவிட்டுப் பாடவும் காண்கிறோம். இந்தச் செருகல் கண்டுபிடிப்பு ஆய்வாளரில் என் நண்பரும் ஒருவர். அவர் ஒரு நாள் இது பற்றிய விவாதத்தை ஆரம்பித்தார். “நீங்கள் ஒரு முடிவிற்கு வந்திருப்பவர்கள். என்னுடன் விவாதிப்பதால் தங்கள் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை. நானும் தங்கள் கருத்தை முழுதும் ஆதரிப்பவனல்லன், இந்த நிலையில் நமது விவாதம் நேரக் கொலையில் முடியுமே தவிர நியாயத்தை ஆராய்ந்தறிய உதவாது” என்றேன். நண்பர் விடுவதாயில்லை. “இது ஏன் இப்படி இருக்கக்கூடாது!” என்று கேட்டார். நான் என்னை மறந்து வாய்தவறி ‘எது?’ என்று கேட்டு விட்டேன். நண்பர் ஆரம்பித்து விட்டார் தனது இலக்கிய ஆராய்ச்சியை! அவரது வெட்டும் ஒட்டும் வேதனையை தருவதெனினும் வேறு வழியின்றி கேட்டாக வேண்டிய நிலைக்காளாகி விட்டேன். நண்பர் ஆரம்பித்தார்.

செல்வத்தின் பயனோ யீதல்
துய்ப்போ மெனிலோ தப்பினர் பலரே!

நண்பர் இந்த வரிகளைக் கூறினார். நான்,

“செல்வத்துப் பயனே யீதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே”

இதுதான் ஏட்டிலுள்ள தென்றேன்.

உண்மை என்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய நண்பர்
“தப்பு தப்பு” என்று கத்தினார். நான் நூலினை எடுத்து
நீட்டினேன்.

“முடுமையா உமது நூலை நூலிலிருப்பது தப்பு என்பது
தானே எனி கூற்று?” என்றார் நண்பர்.

“உங்கள் சொந்தக் கருத்தை வைத்து பழைய பாடல்
களைத் திருத்தக் கூடாதய்யனே” என்றேன். நண்பர் விநி
வாரா? “என்னய்யா நீர் சொல்லுகிற வரிகட்குள்ள அர்த்தம்?”
என்று கேட்டார்.

“செல்வத்துப்பயன் ஈதல் செல்வத்தால் பெறும் பயனாவது
கொடுத்தல், துய்ப்போம் எனின் தப்புந பல; செல்வத்தை
நாமே நாம் மட்டுமே நுகர்வோமென்று கருதின் தவறுவன பல”

என்று உரையாசிரியர் குறித்துள்ளார் என்று கூறினேன்.

“உமது உரையாசிரியரைக் கொண்டு உடப்பிலே
தள்ளும்; உரையாம் உரை” என்று சினந்தவர். “இது
பாட்டா ஐயா?” என்று கேட்டார் “இல்லை செய்யுள்” என்று
செப்பினேன்.

“அத்தனையும் இடை செருகல்! அர்த்தம் கெட்ட
செய்யுள்! தவறுவன பலவாம். அப்படியானால் அனுபவித்த
வரையில் ஆதாயம் தானே ஐயா? சில தப்பினால் தொலை
யட்டுமே” என்றார்.

“ஐயா என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“செல்வத்துப் பயனே யீதல்”

இது சரி ஆனால் இதை

“செல்வத்தின் பயனோ யீதல்”

என்று சொன்னால் எல்லோருக்கும் எளிதில்புரியும். அடுத்தது.

“துய்ப்பே மெனிலே தப்புந பலவே”

இது சரியில்லை.

“துய்ப்போ மெனிலோ தப்பினர் பலரே”

என்றுதான் இருந்திருக்கும். ஓலைச்சுவடியை ஒழுங்கு படுத்தியோர் திருத்தி விட்டார்கள். அர்த்தமே கெட்டுவிட்டது அதனால் நான் சொல்லுகிறபடி துய்ப்போமெனிலோ தப்பினர் பலரே என்று வைத்துப்பாரும். எவ்வளவு அர்த்த புஷ்டியுடைய செய்யுளாகிறது அது. அனுபவிப்போமென்று எண்ணி ஈயாது வைத்திருந்து எதையுமே அனுபவிக்காமல் தப்பினோர்-இறந்தோர்பலர் ஆதலில் அப்படி இராமல் எல்லோருக்கும் கொடுங்கள் அதுவே செல்வத்தைப் பெற்றவர் பெறக்கூடிய பலன் என்று சொல்வது தானய்யா சரியான பாடல். தேவையான செய்யுள் தமிழ்ப் புலவன் பாடி இருக்க வேண்டிய பாடல் இதை விட்டு விட்டு,

செல்வத்துப் பயனே யீதல்

துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே

என்று சொல்வது பாடபேதம். வீண் திணிப்பு, இடைச் செருகல். தேவையற்ற — அர்த்தமற்ற பாடல், ஆகவே சொல்லும்

“செல்வத்தின் பயனோ யீதல்

துய்ப்போ மெனிலோ தப்பினர் பலரே”

என்று முதுகிலே ஒரு குத்து விட்டார் நண்பர். அடுத்த குத்து விழாதிருக்க,

“செல்வத்தின் பயனோ யீதல்

துய்ப்போ மெனிலோ தப்பினர் பலரே”

என்று கூறினேன். ஒரு முறை போதாது நூறுமுறை சொல்லும் என்றார். சொல்லர் விட்டால் நண்பர் விட்டமாட்டார் என்று தெரியுமாதலால் கண்ணை மூடிக் கொண்டு,

“செல்வத்தின் பயனோ யீதல்
துய்ப்போ மெனிலோ தப்பினர் பலரே”

என்று உருப்போட ஆரம்பித்தேன். நூற்றில் பரீதியைத்தாண்டி யிருக்கும்போது ஒரு முறை கண்களைத் திறந்து நோக்கினேன். நண்பரைக்காணவில்லை; எனினும் எனது நாவானது,

“செல்வத்தின் பயனோ யீதல்
துய்ப்போ மெனிலோ தப்பினர் பலரே”

என்று உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது.

குறிப்பு;— இந்த வரிகள் புறநானூற்றுச் செய்யுள்களில் 189 வது செய்யுளின் இறுதி இரு அடிகளாகும். இயற்றியவர் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் ஆவார்.

ஒன்று சொன்னான்; ஒன்பது கேட்டாள்!

அவன் அந்த ஊர்த் தலைவன். செல்வாக்கு மிகுந்தவன். பாணர்கள் புகழ்ந்து பாட உயர்ந்த வாழ்வு வாழ்பவன்! ஊர் மக்கள் தன்னை உயர்ந்தவனாகக் கருதிக் கொண்டிருப்பதாக நினைத்து நடப்பவன். அவன் தேர் வெங்கலமணி ஓசை கிண்கிணி கொட்ட எப்பொழுதும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த ஒலியைக் கேட்டு உத்தமப் பெண்கள் கதவைத் தாழிட்டு மூடிக்கொள்வர். பரத்தையர் பகட்டுடையுடன் வாசலுக்கு ஓடி வருவர். அவன் அவர்களின் வீடுகளில் இறங்குவான். விரும்புகின்ற நேரம் வரையில் தங்கிக் கலவியில் ஈடுபட்டுக் களித்து மகிழ்வான். பிறகு வேற்றவன் இல்லமேகுவான். அங்கேயே தங்கிடாமல் இன்னொருத்தி இல்லத்திற்கு எழுந்தருள்வான். இத்தகைய அந்த உத்தமனுக்கு ஒரு மனைவி. அவள் இவன் செயல்களைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பகலிரவாக மனம் புழுங்கிக் கொண்டே இருந்தாள். இந்த நிலையில் ஒரு தினம் அவன் எங்கெல்லாமோ சுற்றி அலைந்துவிட்டு நேரம் தப்பிய நேரத்திலே வீடு வந்து சேர்ந்தான். வரவேற்பு முடிந்து, ஆகராதிகள் வழங்கப்பட்டு ஆயாசம் நீங்கப்பட்டவனாக நிம்மதியுடன் அவன் வீற்றிருந்தான். அவன் பக்கத்திலே அவள் சென்றாள். “இது உங்களுக்கே நன்றாயிருக்கிறதா?” என்று இதமாகக் கேட்டாள்.

“எது?” என்று, ஏதும் அறியாதவனைப் போல் கேட்டாள் அவன்.

“நீங்கள் இப்படி ஊர் சுற்றுவது?” என்று அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே கூறினாள் அவள்.

“ஆணாகப் பிறந்தவன் ஊர் சுற்றாமல் வீட்டிற்குள்ளே முடங்கிக் கிடக்க முடியுமா?”

“வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும்படி யார் சொன்னது? வேசிகள் வீடே கதி என்று இரவு பகலாக அலைந்து கெடுகிறீர்களே, அதைக் கொஞ்சம் நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்ல வந்தால்...”

“இரவு பகலாக வேசி வீடுகளைச் சுற்றி வருகிறேனா? யார் சொன்னது உனக்கு?”

“யார் சொல்ல வேண்டும்? உங்களைப் பற்றித்தான் இந்த ஊரே சிரிக்கிறதே!”

“போதும் நிறுத்து, பைத்தியம்போல் உளராதே!”

“யாருக்குப் பைத்தியம்? எனக்கா? சொன்னால் ஊர் நம்ப வேண்டுமே! உங்களுக்குத்தான் பெண் பைத்தியம்! காலையில் ஒருத்தி வீடு. நண்பகலில் வேறொருத்தி வீடு. மாலையில் இன்னொருத்தி இல்லம் என்று அலைகிறீர்கள்! தினம் தினம் உங்களைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார்களே பாணர்கள்! அவர்கட்கு வேண்டுமானால் பைத்தியம் என்று சொல்லலாம். இல்லா விட்டால் மனைவி வாட, மற்றொருத்தி இல்லம் சென்று துய்க்கும் உங்களை அன்புடையார், அறவழி பிறழாதவர் என்று புகழ்ந்து பாடுவார்களா? உங்கள் சொல்லை நம்பி ஏமாறுகிற பெண்களிருக்கிறார்களே, அவர்களைப் பெரும் பைத்தியம் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் கொல்லும் நஞ்சொத்த உங்கள் சொல்லை மெய்யென நம்பி ஏமாறுவார்களா? உங்களை ஏற்றிச் செல்கிறதே தேர், அதற்குக் கூடப் பைத்தியம்தான். இல்லாவிட்டால் சதா ஒருத்தி வீடு மாற்றி ஒருத்தி வீட்டுக்கு உங்களை இட்டுச் சென்றுகொண்டே இருக்குமா? ஊர் என்ன எண்ணுகிறது என்பதை உணராமல், யாருக்கும் எதுவுமே தெரியாதென்ற நினைப்பில் பரத்தையரை நாடி அலையும் உங்களைவிட பைத்தியக்காரர் யார் இருக்க முடியும்?

காலையிலே பொய்கையிலுள்ள தாமரை மலர், அப்புறம் கழி (கடற்கரைச் சிறு ஓடை) யிலே மலர்ந்திருக்கும் அல்லிப்பூ,

அதன் பிறகு வயல்களில் பயிர்களுக்கிடையே அலர்ந்திருக்கும் கொட்டிப்பூ என்று சுற்றி அலைந்து இறுதியிலே தாமரையிடமே வந்து சேரும் வண்டினம் வாழும் ஊரிலல்லவா நீங்கள் வாழுகிறீர்கள்! அந்தக் குணம் அப்படியே உங்களுக்கும் படிந்திருக்கிறது. ஏன் என்னைப் பைத்தியம் என்று சொல்ல மாட்டீர்கள்? நான் உங்களுக்காக—உங்கள் அன்புக்காக—ஆதரவுக்காக ஏங்கியபடி இல்லத்திலே விழுந்து கிடக்கிறேனல்லவா! என்னை உங்கள் கண்களுக்குப் பைத்தியமாகத்தான் தெரியும். ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன். இப்படியே நீங்கள் என்றும் என்னை ஏமாற்றிவிட முடியாது! உங்கள் செய்தி முற்றிலும் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. எனக்குப் பைத்தியமில்லை. நான் இனியும் ஏமாற மாட்டேன்!

இது எந்தத் தம்பதிகட்கும் இடையில் நடந்த உரையாடல் என்று. இக்கருத்தினை உள்ளடக்கிய பாட்டு ஒன்று கவித்தொகையில் வருகிறது.

(பாட்டு)

பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு கழிப்பூத்த நெய்தல்தா தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் சேப்பினுள் செய்தியற்றி யதுபோல உயற்பூத்த தாமரை மைதபு கிளர்கொட்டை மாண்பதிப் படர்தருஉங் கொய்குழை அகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர்; அன்பிலன் அறனிலன் எனப்படான் எனவேத்தி நின்புகழ் பலபாடும் பாணனும் ஏழுற்றான்; நஞ்சுயிர் செகுத்தலும் அறிந்துண்டாங் களியின்மை கண்டுநின் மொழிதேறும் பெண்டிரும் ஏழுற்றார்; முன்பகல் தலைக்கூடி நன்பகல் அவள்நீத்துப் பின்பகல் பிறரீத்தேரும் நெஞ்சமும் ஏழுற்றாய்;

என வாங்கு

கிண்கிணி மணித்தாரோ டொலித்தார்ப்ப ஒண்டொடிப் பேரமர்க் கண்ணார்க்கும் படுவலை இதுவென ஊரவர் உடன்நகத் திரிதருந் தேர்ஏழுற் றன்றுநின் னினும் பெரிதே

(மருதக்கலி - 74)

இலக்கியம் வளர்ப்போம்!

இராமாயணக் காவியத்தை இந்தியர்கள் அறிவார்கள், பாரத காவியம் பாரதநாடு முழுவதுக்கும் தெரியும். ஆனால், செந்தமிழ்க் காவியம் சிலப்பதிகாரத்தைத் தமிழர்களே சரியாக அறியமாட்டார்கள். நம்மிடத்திலே இரண்டு விதச் சிலப்பதிகாரங்கள் இருக்கின்றன, ஒன்று விளம்பரமான சிலப்பதிகாரம்: மற்றொன்று விளம்பரமாகவேண்டிய சிலப்பதிகாரம். இதை இலக்கியச் சுவைபடச் சொல்ல வேண்டுமானால், முன்னதைச் சிதைப்பதிகாரம் என்றும், பின் வருவதைச் சிலப்பதிகாரம் என்றும் கூறலாம். சிதைப்பதிகாரத்திலே கதாநாயகன் கோவிலன்; கதாநாயகி கர்ணகி. இந்த இருவரின் வாழ்க்கையில் இடைப் புகுபவளுடைய பெயர் மாதகி. கதாநாயகன் கோவிலன், கதாநாயகி கர்ணகியை ஐந்து வயதுப் பெண்ணாக இருக்கும் போது, மாங்கனியை கையில் கொடுத்து மாங்கல்யம் தறிப்பான். கல்யாணத்தில் ஆடவந்த தாசி மாதகியுடன் அவள் இல்லமேகி வாழ்வான், கர்ணகி கல்யாணமாகியும் கன்னியாகவே காலங்கழிப்பாள். மாதகி 'கணிகை' (விலைமாது) கோவிலனுடைய சொத்துச் சுகங்கள் அனைத்தையும் பறித்துக் கொண்டு விரட்டியடிப்பாள். வீடு வந்த கோவிலன் கர்ணகியை அழைத்துக் கொண்டு மதுரை செல்வான். சிலம்பு விற்கச் சென்ற இடத்திலே வஞ்சிப்பத்தன் வஞ்சகத்திற்கு ஆட்பட்டு கொலைக்களம் புகுந்து மாண்டு மடிவான். வெட்டுண்டு கிடக்கும் கோவிலனைக் கர்ணகி எடுத்து வைத்து அழுது புலம்புவாள். அவள் கற்பின் மகிமையால் உயிர் பெற்ற கோவிலன்—

“மாதகியோ கர்ணகியோ வந்தவளாரடி
மாதகியானால் மடிமேல் வர, கர்ணகியானால்
-கடுகிப்போ”

என்று, செத்தவனுயிர் பெற்றும், உத்தமியை விடுத்துப் பரத்தையை நினைத்து புலம்புவான். பாண்டியன் அவையிலே துன் மந்திரி நன் மந்திரிகள் இருப்பார்கள். பாண்டியன் துன் மந்திரி சொற்கேட்டு கோவிலனுக்குக் கொடுமை புரிவான். கோவிலன் இறந்துவிட்ட செய்தியை மாங்காய் அழுகி, மாவிளக்கு நின்று, தேங்காய் அழுகி, திருவிளக்கு நின்று தீச்சகுணம் தெரிவிக்கும். பார்ப்போர் கண்களிலே கண்ணீர் அருவி பெருக்கெடுத்தோடச் செய்யும். அவலச் சுவை மலிந்த அருமையான நாடகம் சிதைப்பதிகாரம். அது செந்தமிழ் நாட்டு பாமர மக்களிடையே பரவி விளம்பரமாகியிருக்கிறது நீண்ட காலமாக.

நாம் விளம்பரமாக்க வேண்டியது இந்தக் கதையை அல்ல. இளங்கோ அடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகார காப்பியத்தைத் தான் விளம்பரப்படுத்த வேண்டும். இந்தப் பணியைக் கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாகத் தமிழரசுக் கழகம் செய்து வருகிறது. அதன் தலைவர், ம.பொ.சி. சிலப்பதிகாரத்தைப் பரப்பும் காரணத்தினால், மக்களால் சிலப்புச் செல்வர் என்ற சிறப்புப் பெயர் சூட்டப் பெற்றிருக்கிறார். சிலப்பதிகார கதையிலே கோவிலன் கிடையாது; கோவலன் உண்டு. கர்ணகி கிடையாது; கண்ணகி உண்டு. மாதகி இல்லை; மாதவி உண்டு. கோவலனுக்கு செட்டியார் பட்டமும், பொற்கொல்லனுக்கு வஞ்சிப்பத்தன் பட்டமும் மாதவிக்கு தாசி என்ற சாதிப் பட்டமும் கிடையாது. சாதிப் பிரிவுகள் வலுப் பெறாக்காலத்திலே வந்த கதை சிலப்பதிகாரம். பாண்டியன் அவையிலே துன் மந்திரி கிடையாது. அந்தத் துன் மந்திரியின் போதனைப்படி பாண்டியன் நடந்ததுமில்லை கண்ணகிக்கு அறியாப் பருவத்திலே திருமணம் நடக்கவில்லை. அறிவுடைய மங்கையான பின்புதான் நடந்தது. அவளோடு அன்பாக வாழ்க்கை நடத்தினான் கோவலன். இடையிலே ஒரு நாள் மாதவியைக் கண்டான். மனத்தைப் பறி கொடுத்தான். அவரும் அதே நிலையானான், சொத்தினை பறிப்பவளாகவோ, குதுக்காரியாகவோ, மாதவி இருந்ததில்லை. கோவலனின்

நெஞ்சங்கவரும் அஞ்சுகமாகவே விளங்கி வந்தாள். கொலைக் களத்திலே, வெட்டுண்டு கிடந்த கோவலன் எழுந்து, “மாதகியானால் மடிமேலவா” என்று கூப்பிடவில்லை. மாயம் மருட்டிய மயக்க நிலையில் கண்ணகியிருந்தபோது கோவலன் தோன்றி, ‘ஈண்டிருக்க’ என்று இயம்பிப் போனதாகவே கதை!

கண்ணகி கன்னித்தமிழ் நாட்டின் பெண்ணழகி, பெற்றோர்கள் போற்றும் பொற்பிழம்பாக, உற்றார்கள் நேசிக்கும் உத்தமியாக, ஊரார்கள் ஏற்றிப் போற்றும் ஒழுக்கமுடையவளாக, கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்ட அன்பு மனைவியாக, கண்ணீருக்கிடையே புன் சிரிப்புடன் வாழ்ந்த பொறுமைப் பெட்டகம். தற்கொண்டான் பேணுத லுக்காகத் தன்னையே தியாகம் செய்து கொண்ட வீரமங்கை. குலப்புக்கு அழியா திருக்க குவலயத்தையாரும் மன்னனையும் எதிர்க்க அஞ்சாத் தீரமிக்க செந்தமிழ்ப் பாவை. கணவன் கள்வன் என்றால், அந்த சொற் கேட்டும் சும்மா இருந்தால், குலப் பெருமை குடியோடிப் போகுமென்று கொதித் தெழுந்து கொற்றவனை எதிர்த்து அவனையும் திருத்தி, அநீதிக்கு முடிவுகட்டி மாண்டு மடிந்த மறத்தமிழ்ச்சி. ஆனால் அவள் வரலாறு விளம்பரமாகவில்லை. ஜோன்-ஆப்-ஆர்க்கை பாராட்டி ரசிக்கும் கல்லூரிக் காளைகள், ஜான்சிராணியின் சரித்திரத்தை எடுத்தியம்பும் தேசியச் சரித்திர ஆசிரியர்கள். கண்ணகியை மறந்தார்கள் அல்லது மறைத்தார்கள். நம்முடைய சரித்திரம், நம் நாட்டு வரலாறு நமக்கே புரியாமல் மறைக்கப்பட்டு வத்திருப்பது மட்டுமல்ல, வேற்றார்கள் சரித்திரம் அவர்கள் வீரம் இங்கே உலா வர விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பவர்களாகவும் வாழ்ந்துவிட்டார்கள். அதனால்தான் சொன்னான்; “சேரன் தம்பி சிலம்பு அசைத்ததும்...” என்று பாரதி. நம்முடைய காலத்திலேனும் மாறுதல் செய்வோமென்றால் மறுத்துரைக்காமல் ஒரு முகப்பட்டு முன்பு வருவாரைக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது. பிறநாட்டான், வெளிநாட்டான் ஏன் அண்டை மாநிலத்தான் கூடத் தமிழையும் தமிழன் பெருமையையும், தமிழ் கலாச்சாரத்தையும், அறியவில்லை. அறியாததோடு மட்டுமல்ல

அலட்சியமாகப் பேசுவதையும் கேட்கிறோம். அதைக்கண்டு ஆத்திர மடைவோர்களும் நம்மிடையே இல்லாமல் இல்லை. ஆத்திரம் வெற்றியாகாது. ஆணவம் பிடித்தோருக்கு பதில் சொல்லியதாக அமையாது, நாம் நம்முடைய கலைகளை கலாச்சாரங்களை கருத்துப் பெட்டகங்களைப் பிரச்சார வாகனங்களில் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட வேண்டும். கன்னித்தமிழ் நாட்டுக் காரிகையின் கதையைக் கேளுங்கள். கணவன் மீது பழி சுமத்தப்பட்டபோது அவள் நெஞ்சம் கொதித்து வீறிட்டெழுந்து செய்த செயலைக் கேளுங்கள்; என்று அண்டை மாநிலங்களின் பெண்மணிகளிடம், பெரியோர்களிடம் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று பறை சாற்றினால் தமிழகத்தின் மேன்மையைத் தமிழ்ப்பெண்ணின் கற்பை வடநாடு அறியும், வாழ்த்தும் நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் பேசுவது போன்று, மேன்மக்கள் அமர்ந்துள்ள சபைகளிலே புலவர் பெருமக்கள் எழுந்து நின்று, கன்னித் தமிழுக்கு ஈடான பிற மொழி இல்லை என்று சொல்லுவதால், அதைக் கேட்ட மக்கள் ஆர்பாட்டத்துடன் கரவொலி எழுப்புவதால் தமிழ் வளர்ந்து விடாது. தமிழன் பெருமையை அண்டை நாட்டான் அறிந்து போற்றிப் புகழ் மாட்டான். அண்டை அயல் மாநிலங்களின் கலைகளும் கலாச்சாரமும் தமிழ்நாட்டைச் சூழ்ந்துவிட்டன. தமிழ்க் கலாச்சாரம் அழிந்து கொண்டு வருகிறது என்று தமிழ் நாட்டிற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் வருவது எதுவும் வழியிலே நின்று விடாது.

இந்தியைப் பரப்ப இந்தி பிரச்சாரசபை இங்கே வேலை செய்கிறது. ஆனால் தமிழன் இனக் கட்டுப் பாட்டுடன் வடக்கிற்குத் தமிழகத்தின் வரலாற்றை, தமிழ் மொழியின் உயர்வை முன்னும் தந்ததில்லை. இடையிலும் தரவில்லை. இன்றும் கொடுக்கவில்லை! நமது அரசாங்கம் மனம் வைத்தால், தமிழினின் அறிவை, பண்பாட்டை, கலாச்சாரத்தை வடநாட்டில் மட்டுமல்ல உலகமெங்குமே பரவச்

செய்யலாம். படித்து வேலையில்லையென்று தெருத் தெருவாக அலையும் இளைஞர்களை அழைத்து, உணவும், சிறிது ஊதியமும் கொடுத்து, வடநாட்டுக்கும் வெளிநாட்டுக்கும் அனுப்பி, தமிழன் பெருமையைப் பேச வைக்கலாம். இந்தி கற்றிருக்கும் எழில்மிக்க யுவதிகளை அழைத்து, கண்ணகியின் கதையை இந்தியிலே மொழி பெயர்த்த தெழுதிக் கொடுத்து வடநாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கலாம். அங்கு சென்று பிரச்சாரம் செய்விக்கலாம்.

ஊம்வைத்தால் மார்க்க மில்லாமல் இல்லை. இது விளம் பரயுகம். நமக்கு நாமே விளம்பரம் செய்து கொள்ள வேண்டும். எல்லா இனங்களும் எல்லா நாடுகளும் இதில் முந்திக் கொண்டு விட்டன. தமிழினம் மட்டும் இன்னும் விழிப்படையவில்லை. புராணப் பெண்களுக்கும், மேலான காப்பியப் பெண் கண்ணகி! அவள் கதையை, தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, வடநாட்டிலும் பரவ செய்ய வேண்டியது தமிழினென்று தன்னைக் கூறிக் கொள்ளும் ஒவ்வொருவனுடைய கடமை யுமாகும். ஜோன்-ஆப்-ஆர்க்கும், ஜான்சி ராணிக்கும், மேலானவள் எங்கள் கண்ணகி, என்று சொல்லுவதிலே ஒவ்வொரு தமிழ் இளைஞனும் பெருமைப்பட வேண்டும். செல்லும் நாடுகளிலெல்லாம் எடுத்துக் கூறி, விளம்பரமற்றுக் கிடக்கும் தமிழக வரலாற்றுக்குப் புகழ் தேட வேண்டும். அப்படிச் செய்வதிலேதான் தமிழகம் உலகினிடை மதிப்பு பெற்று உயரும். வறட்டுக் கூச்சலினாலோ, வீண் ஆர்ப்பாட்டத்தினாலோ நமக்குள்ளேயே கருத்து வேற்றுமை கொண்டு மோதிக் கொள்வதாலோ, தமிழும் தமிழகமும் உலகினிடை மதிப்பு பெற்று விடாது. இதைத் தமிழ் இளைஞர் கூட்டம் உணர வேண்டும், அரசினருக்கும் உணர்த்த வேண்டும்.

(கவி காமு ஷெரீப் உடைய ஒரு சொற்
பொழிவின் சுருக்கம்)

ஆசிரியரின் இதர நூல்கள் !

சீருப்புராணம் - நுபுவ்வத்துக் காண்டம்

மூலமும் உரையும்

முதற் பாகம் (இரண்டாம் பதிப்பு)	ரூ. 25 00
இரண்டாம் பாகம் (இரண்டாம் பதிப்பு)	ரூ. 25 00
மூன்றாம் பாகம் (இரண்டாம் பதிப்பு)	ரூ. 30 00
நான்காம் பாகம்	ரூ. 25 00

ஷெ ஹிஜ்ரத்துக் காண்டம்

மூலமும் உரையும்

முதற் பாகம்	ரூ. 30 00
இரண்டாம் பாகம்	ரூ. 32 00
சீருப்புராண சொற்பொழிவு	ரூ. 8 00
நபியே எங்கள் நாயகமே! (மூன்றாம் பதிப்பு)	ரூ. 10 00
இறையருள் வேட்டல்	ரூ. 10 00
ஆயிஷா நாச்சியார் பின்னாத் தமிழ்	ரூ. 10 00
நீங்களும், பாடலாம் (இஸ்லாமிய இசைப் பாடல்கள்)	ரூ. 4 00
ஆன்ம கீதம் (அந்தாதி)	ரூ. 3 00
இஸ்லாம் இந்து மதத்திற்கு விநோதமானதா?	ரூ. 5 00
வள்ளல் சீதக்காதி வரலாறு	ரூ. 17 00

அபிராமி நிலையம்

307, லிங்கிச் செட்டி தெரு,

சென்னை-600 001.